உ

குமரன் துணை.

விவேகபாநு.

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

சம்புடம் 2 } 1903௵ அக்டோபர்௴ { இலக்கம் 11

விவேக சிந்து.

[தொடர்ச்சி.]

பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் அந்தப் பிரபுவினுடைய அவதாரம். அப்படியானாலும் அந்தப் பரமேசுவரனுடைய ஆக்கினைக்குள்பட்டவர்களே. மாயா குணத்திரயம் பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்கள். அவர்கள் சிருஷ்டியாதி வியாபாரத்திற்குக் கர்த்தரானபேர். அவர்கள் செய்கிற காரியத்துக்கும் அந்தப் பரமேசுவரனே சமர்த்தர். ஆனபடியினாலே அந்தப்பிர்ம்மாதி தேவதைகளுக்கும் அவரே கர்த்தர். சகலமும் சகுணப்பிர்ம்ம மாயையினுடைய சேஷ்டை. ஆனபடியினாலே இனி ஒருவனைச்சர்வேசுவரனென்று சொல்லத்தேவையில்லை. அந்தச்சுவாமி சிருஷ்டிவேண்டுமென்று இசசையினாலே பார்த்தபடியினாலே மாயையிலிருந்து மகாதத்துவம் உற்பத்தியாயிற்று. மகா மாயையினுடைய சுத்த தத்துவப்பிரதிபிம்பமே மகாதத்துவம். அவ்விடத்திலே தமோ ரசோகுணம் இரண்டும் தெரியாமல் சத்துவகுணத்திலே காப்பிகரித்திருக்கும். அதேஈசுவரனுடைய காரணதேகமாயிற்று. ருத்திரனாலே சங்காரம் பண்ணுவிக்கிறதற்கு அதே லிங்கம் அதே அவ்வியாகிருதம். அவ்விடத்திலே சர்வேசுவரன்வந்து கூடுகையில் திரிவித அகங்காரம் பிறந்தது. அதெப்படியெனனால் மாயாகுணசேஷ்டை விசிரும்பித்து சாதத்துவிக ராஜஸ தாமத அகங்காரத்திரய யுத்தமாகத் திரிவித சத்திப் பிர

காசம் காண்பித்தது. கிரமமாகவே அதேதென்றால் சாத்துவிக அகங்காரத்திலே ஞான சக்தி, இராசத அகங்காரததிலே கிரியா சக்தி, தாமத அகங்காரத்திலே திரவியசக்தி விர்த்திக்கும். அநு பேரகததினாலே பார்த்துக் கொள்ளவும். சர்வேசுவரன் திரவிய சக்தியைப்பார்த்தான். அவ்விடத்திலே தாமத அகங்காரத்திலே ஆகாசம பிறந்தது அந்த ஆகாசத்திலே வாயு, வாயுவிலே அக்கினி, அக்கினியிலே அப்பு, அப்புவிலே பிருதிவி, இந்தக்கிரமமாய் உற்பத்தி ஆயிற்று. சப்த விஷயம் ஆகாசத்துக்கு. பரிச விஷயம் வாயுவுக்கு ரூபவிஷயம் அக்கினிக்கு. இரசகுணம் அப்புவுக்கு. கந்த குணம் பிருதிவிக்கு. இது காரிய காரணபாவத்திலே பிரவேசித்தது அந்தச்சைதன்னியமே கிரியா சக்தி சமேதராய்க் கூடினார். அவ்விடத்திலே இராஜஸஅகங்காரம் பிறந்தது. பதினைந்துதத்துவத்துடனேகூட அவையெவையென்றால், (சோத்திராதி ஞான இந்திரியம் ஐந்து. வாக்காதிகர்மேந்திரியம் ஐந்து. பிராணாதிவாயுக்கள் ஐந்து.) இந்தப்பதினைந்து தத்துவங்களும் பிறந்தன. இராஜஸ அகங்காரத்திலிருந்து அந்தச் சைதன்னியன் ஞான சக்தியைக் கூடினபடியினாலே சாத்துவிக அகங்காரம்பிறந்தது. அதில் அந்தக்கரணங்களும் சூரியாதி தேவதைகளும் உண்டானார்கள். ஒரு அந்தக்கரணமே நான்குவித விருத்தியாயிற்று. மனோ புத்தி சித்த அகங்கார மென்று இது போக்த சாதன மென பிச்சுக்கொண்டது. கர்த்தா போக்தா (என) இரண்டு பேரும் தத்துவங்களையு மறிந்தவர்கள். இராஜஸ அகங்காரத்திலே பிறந்த சோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள் காத்திய சாதனங்களென்று சகல விஷயத்திலேயும் சொல்லப்பட்டது. தாமத அகங்காரத்திலே பிறந்த பஞ்ச பூதங்களே போக்கிய சாதகங்களென பிச்சுக்கொண்டது. காரிய போக்கிய மென்று பெயர் வர்த்திக்கும். அகங்காரத்திரய லட்சண மிது. இதில்தத்துவமுற்பத்தியாய்ப்பின்னபின்னமானதே திரிபுடியென்பார்கள் தத்வஞானிகள். ஞாதுருஞானஞேயம் கர்த்தகாரண காரியம். போக்த போகபோக்கியம். இது திரிபுடி அந்தக்கரணமே போக்தா. இந்திரியங்களே போகத்துக்குச்சாதனம். பஞ்ச பூதங்களே விஷயரூபமான போக்கியம். ஒரு போக்தசாதகத்து

க்கு ரும்மூன்றுபெயரைக்கூட்டிச் சைதன்னியநாதன் நிச்சங்கனாய் ஒவ்வொருபூதத்திற்கும் வியாபித்திருப்பான். புறம்பு புறம்பாய் ஆகாச அமிசம் அந்தக்கரண பஞ்சகம். அப்புஅமிசம் விஷயபஞ்சகம். பிருதிவி அமிசம் கர்மேந்திரியபஞ்சகம். வாயு அமிசம், பிராணபஞ்சகம். அக்கினிஅமிசம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம். இவை ஒன்றிலே ஒன்றுகூடினபடியினாலே பஞ்சீகரணக்கதம்பமாயின. அந்தக்கரணம், சமானவாயு ஆதாரமாய்ச்சுரோத்திர இந்திரியத் துவாரத்தினாலே வாக்கோடே கூடின சத்தத்தைக் கிரகிக்கும். ஆகாசத்திலிருந்து மனம் வாயுஆதாரத்தினாலே தொக்கு இந்திரியத் துவாரத்தினால் பாணிஇந்திரிய சகிதமான பரிசவிஷயம் கிரகிக்கும். வாயுவிலிருந்து புத்தி உதானவாயு ஆதாரமாய்ச் சட்சு இந்திரியத்துவாரத்திலே யிருந்து பாத இந்திரியத்தோடே கூடி ரூபவிஷயங்கிரகிக்கும். தேயுவிலிருந்து சித்தம் அபானவாயுவாய் சிக்குவை இந்திரியத்துவாரத்தினின்று குய்யேந்திரியசகிதமான இரசவிஷயம் கிரகிக்கும். அப்புவிலிருந்து அகங்காரம் பிராணனே ஆதாரமாம் ஆக்கிராண இந்திரியத்துவாரத்திலிருந்து பாயுருசகிதமாய்க் கந்தவிஷயங்கிரகிக்கும். பிருதிவியிலிருந்து இந்தப் பிரகார மாய விஷய ரூப பூதங்கள் நான்குங் கூடி ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்வைந்து ஆயிற்று. பஞ்ச விஷயங்களும் பஞ்ச பூதத்திலிருந்து உற்பத்தியாயின. இது தாமத அகங்கார அமிசம் ஆனபடியினாலே சகல தத்துவங்களும் போய் அங்கே தானே கூடும். ஆதி சூட்சுமமாய்ப் பஞ்ச பூதமே சொரூபத்துக்கு வந்தது. ஒன்றோடொன்று கூடின படியினாலே இந்தப்புறம் புறமான ஐந்து தத்துவங்களும் ஒன்றாய்க் கூடவேண்டுமென்று ஈசுவரன் மாயையில் கூடினான். இந்த லட்சணம் அதி விஸ்தாரமாக நன்றாய்ச் சொல்லுகிறோம் கேளென்று சிஷனுக்குக் குருசுவாமி சொல்லுகிறார். மூன்றாவது தத்துவசிருஷ்டிப்பிரகரண முற்றும்.

நான்காவது ஈசுவரதனுத்திரயப் பிரகரணம்.

அந்தப்படி ஈசுவரன் தத்தவத்தையும் மாயையிலே கூட்டி வைத்ததின் பிறகு இரண்யகர்ப்ப உற்பத்தி உண்டாக்கின விதம்

குருநாதன் சீஷனுக்குச் சொல்லுகிறார். மகாதேவர் மாயை யிலே பிரகடித்த அந்தப் பஞ்ச மகா பூதத்தை இரண்டு பாகம் பண்ணி ஒரு பாகத்தை நான்காய்ப் பகுந்து நான்கு பூதங்களி லும் கூட்டிற்று. இதன் விபரம் இனிமேற் சொல்லுகிறோம். நிறுத்தின நிசாம் சத்திலே இந்தக் கூடினதுகளையுங் கூட இருபத் தைந்தும் லிங்க தேகமென்று ஆரம்பித்தது. ஆனபடியால் இந்த இருபத்தைந்துகளையும் இரண்யகர்ப்ப அமிசம். அந்தப் பிரகாசம் ஈசுவரர் அமிசம். இந்த இருபத்தைந்துந் தேகத்து க்கு எந்தெந்த ரூபமாய் வர்த்திக்குமென்றால் கேளும். தோத் திரம் தச திக்கு. தொக்கு வாயு. சிக்குவை வருணன். ஆக்கி ராணம் அசுவினி தேவதைகள். வாக்கு வன்னி. பாணி இந்தி ரன். பாதம் விஷ்ணு. குய்யம் பிரஜாபதி. பாயுரு நைருதி. பிராண பஞ்சகமும் சத்தாதி பஞ்சகமும் விஷய ரூப பூதங்களெ ன்று அவைகளுக்கு அதி தேவதைகளைச் சொல்லவில்லை. இந்த ப்பத்து பிரமாண்டத்துக்கும் பிண்ட அண்டத்துக்கும் சரி சொல் லும் அந்தக்கரணமே விஷ்ணு மனம் சந்திரன். புத்தி பிரம தேவன். சித்தன் நாராயணன். அகங்காரம் ருத்திரன். இந்த இருபத்தைந்து குணமும் ஈசுவரனுக்கு லிங்க தேகமான இரண்ய கர்ப்பம். இந்தச் சூட்சும பூதமே ஈசுவரனுக்குச் சூட்சும தேக மென்று வேத சாஸ்திரங்களிலே பிரசித்தமாகச் சொல்லும். இந்தச் சூட்சும தேகமானதின் பிறகு தூலதேக மில்லாமற் சூக் குமமில்லை யென்று அதற்குத் தூலதேகம் ஆரம்பிக்கிறார். தூல தேக நிர்மாணம் பஞ்சிகிருத தூல மில்லாமல் ஆகாதென்று பூத பஞ்சி கரணம் பண்ணுகிறார். ஒவ்வொரு பூதமும் ஐந்தாகப் பண்ணி ஐந்தைந்திடத்திலே கூட்டினார். இது மகா பஞ்சீ கிருத பிரகாரமென்று வேதத்திலே சொல்லப்படும். அதை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறோம். சாவதானமாய்க் கேள்.

[இன்னும் வரும்.]

பத்திராதிபர்.

சமரசபாவனை.

[தொடர்ச்சி.]

தோட்டக்காரனும் ஏனையனை நோக்கி ஐயன்மீர்! நீங்கள் வரம்பில்லாமல் வாயாலளந்து வீண் பிரசங்கம் செய்கிறீர்களே; ஒருவேளை மலசலமோசனத் தடையுண்டானால் என்ன பாடு படுவீர்கள்? உள்ளிடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்துகின்ற எவ்வகைக் குப்பைகளையும் போக்கி நான் சுத்திகரிக்காவிடில் உங்கள் உடம்பும் வீடும் நாற்றமெடுத்துப்போமே; இவ்வுண்மை யுணர்ச்சியிருந்தாலெனக்கு முன்பாக வுங்களைப் புகழ்ந்துகொள்ள நாவெழுந்திருக்குமா; சற்று நிதானித்துப் பாருங்களென்று அசுவதாட்டியாய்ப் பேசுகிறான்.

இவர்களிவ்வாறு கூறித் தத்தம் பெருமையை எடுத்து விவகரிப்பது வாஸ்தவமே யானாலும், தம்மிட மாத்திரம் வீடாகுமா? என்பதை யூன்றி விசாரியாத குறையாளரென்பதே சித்தம். உணவு பூசை முதலியவெல்லாம் பொருளாலே ஆவனவாயினும், அப்பொருளைப் பல ரூபமாக மாற்றாவிடின் அநுபவிக்கத் தகுதியாகாது. இவர்களில் ஒருவன் பிணங்கி நீங்கிவிடுவானாகில் மற்றவர்களுக்கொரு துன்பமுமில்லை; யஜமானனே சங்கடத்துக்குள்ளாகின்றவன். யஜமானனுக்கு எல்லாரும் ஒருங்கே இணங்கியிருந்தாலன்றிச் சுகபூர்த்தி கிட்டாது. அவன் எல்லாரிடத்துஞ் சமரசபாவனை கொள்ளவேண்டியதன்றி, மற்றவர்களுக்கும் நல்லறிவூட்டி அவர்களை யிணக்கிவைத்துத் தனக்கும் அவர்க்கும் சுகவழி தேடவேண்டியது. யஜமானன் ஒரு சரீரமும் வேலைக்காரர்களெல்லாம் அச்சரீரத்துள்ள பல அவயவங்களும் போல்வாராகையால், ஒருவன் தன் சரீரத்தில் எந்தவுறுப்பு ஒழுங்கீனமடைந்தாலும் கவனித்துச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருத்தல் போல, சமரசபாவனா சரீரத்துக்கு அவயவங்களாகிய பலவகைச் சமயிகளும் அன்பு பாராட்டி யொழுகுவதே பெருங்கடமையாம். இவ்வொழுக்கந் தவறினால் உண்டாகும் கேடுகளை ஓர் சிறு கதை வாயிலாகக் காட்டுகிறோம். அக்கதை வருமாறு:—

கல்வியுஞ் செல்வமு மொருங்கே மலிந்து நீர்வளத்தாலு நிலவளத்தாலும் பொலிந்து விளங்குங் காஞ்சனபுரி யென்றொரு பட்டணமுண்டு. அதில் எல்லாரும் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்க ஒவ்வொருவரும் சுகாநுபவத்தோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறிருக்க, அந்நகர வாசிகளில் குயவன், கருமான், தச்சன் நெய்வோன், ஆகிய இவர்கள் தாம் பிறரோடு ஐக்கியமாயிருந்ததாலுண்டாகிய சிறிது செல்வப் பெருக்கால் 'மூந்திரிமேற்காணி மிகுவதேற்கீழ் தன்னையிந்திரனா யெண்ணிவிடும்' என்றவாறே செருக்கு மேற்கொண்டு, சிறியரே மதி

க்கு மிந்தச் செல்வம் வந்துற்ற ஞான்றே, வழிய புன் செருக்கால் மூடி வாயுளார் மூகராவர்' என்பதற்கிணங்கப் பிறரோடு பேச்சாடலுமின்றி வாயடைத்து, விழித்த கண் குருடராய்த் திரிந்தினர். நம்முடைய தொழிலே நமக்கு வேண்டியதைத் தருவதாயிருக்க ஒருவனுடைய தயவை யெதிர் பார்க்க வேண்டிய தெற்றுக்கு? என்பதே யவர் கொண்ட மூடக்கொள்கை. இவ்வண்ணத் தோடு கொண்ட மதங்குறையாமல் வாழ்ந்து வரு நாளில் குயவனுடைய மட்கலத்திரிகையிற் பலகையும் கதிராணியும் பழுது பட்டது. அதுகண்ட குலாலன், இதைப்பழுது பார்ப்பதற்காகக் கருமானிடத்தும், தச்சனிடத்தும் நாம் போகிறதா என்னுங் கருவத்தால் தானே பழுது பார்க்க முயன்று கூடாமையால் திரிகையைக் கழற்றி யெறிந்து விட்டு, 'நம்மிடத்தில் உணவுப்பொருளில்லையா? இத் தொழில் செய்யா விட்டால் என்ன நஷ்டம்' என்று கையிலிருந்த பொருளைக்கொண்டு காலங்கழிப்பனாயினான். அணிந்து வந்த ஆடை கிழிந்தது. நெய்வோனிடத்திற் போகிறதா என்று கந்தையைச் சில நாளுடுத்தி வந்தும் சிந்தையிற் புகுந்த அகந்தை ஒழிந்திலது. பின்னர்ச் சில நாள் கோவணத்தோடும் பின்னர் அதுவு மின்றியும் வாழ்ந்து வர நேரிட்டது. வீட்டிலிருந்த மட்கலங்களும் பழமைபட்டுடைந்தன. அவற்றை மீண்டுஞ் செய்து கொள்ள இடமில்லை. திரிகை முன்னரே பழுதாகி விட்டபடியால், மட்பகைஞன் மணவாழ்க்கை மாட்சிமை யிவ்வாறாயிற்று.

கருமான் குடி வாழ்க்கை எவ்வாறாயிற்றெனில்:— சம்மட்டி சுத்தி இவற்றின் காம்பு முறிந்தன. கலசங்குட முதலிய உடைந்து போயின. கட்டியிருந்த வஸ்திரங் கிழிந்தது. தச்சனிடத்தும், குயவனிடத்தும், நெய்வோனிடத்தும் மானங்கெட்டு வலியப்போகிறதா என்று உடுக்க ஆடையின்றிப் படுக்க பாயின்றி, எடுக்க ஏன மின்றி, அடிக்கச் செம்மட்டியின்றி, கையிலுள்ள உணவுப்பொருள்களைக் கஷ்டப்பட்டு ஆகாரமாகக்கொண்டு காலங் கடத்துவனாயினான். அரைநாணுக்கு ஓரிருப்புக் கம்பியை வளைத்த, ஒரு தகட்டைக் கௌபீனமாகக் கட்டிகொண்டு தன்னை அலங்கரித்து வருகிறான் கருமான்.

தச்சனும், நெய்வோனு மேற்கூறிய இருவர் நிலைக்கும் சளைத்தார்களில்லை. இவர்களினும் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏனைய மூவர் உபகரிப்பு வேண்டுமன்றோ? தொழிலடியோடு நின்று விட்டாலும் எல்லோருமொற்றுமையாயிருந்து ஈட்டிய காலத்து மிஞ்சிய பொருளால் சேகரித்து வைத்திருந்த தானிய முதலிய உணவுப் பொருள்களால் உயிரை மாத்திரம் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகையில் அவ்வுணவுப் பொருள்களும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து 'குறிய மனை வயிற் புகுமோ ரெறும்பினுக்கு மாங்குணவு கொடுத்தற்கில்லை' என்னும் பரிதாப நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்கள். தரித்திர மென்னுங் கடுங்கோடையானது இவர்களுயிராகிய பயிர்க்கு உணவாகிய ஈரமற்றுப்போகப் பசியாகிய

வெயிலை வீச அதனால் வாடி, வறண்டு மெலிந்து தம்முள்ளே தமக்கு நேர்ந்துள்ள கால கதியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நாம் சுகமாக உண்டு உடுத்தக் குறைவில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தோமே! இப்போதே படுகின்ற கஷ்டத்துக்கோரளவில்லையே! இவற்றுக்குக் காரணமென்னவென்றால் நமது கைத்தொழில் தடையின்றி நடை பெற்று வந்ததேயாம். அத்தொழிலிப்போது தடைப்படுவானேன் எனில், நமக்குள்ள ஒருவருக்கொருவர் ஐக்கியமாயிருந்து கொண்டு ஒவ்வொருவரும் செய்கின்ற தொழிலுக்கான கருவிகளை மற்றவர்கள் சீர்ப்படுத்திக்கொடுத்து உபகரித்து வந்ததை மூடத்தனத்தால் விரோதித்து நாமே பெரியவனென்று அகங்காரங்கொண்டு ஐக்கிய மிழந்ததனாலேதான். கையிற் சிறிது பதார்த்தம் (உணவுப்பொருள்) இருந்ததனால் நமது கைத்தொழில் முட்டுப்பட்டும் சில நாள் வரையும் காரணந்தோன்றாதிருந்தது. இனி மேலும் இடையே நம்மைக் கெடுக்க வந்த அகங்காரபுத்தியைத் தொலைக்கா விட்டால் நமது மனைவி மக்களோடு ஐயோ! மரணத்துக்கு ஆளாகவேண்டியதன்றி வேறு பிழைக்கும்வழி கிடையாதென்று ஒவ்வொருவருந்தம்முள் தீர்மானித்து எல்லோரும் கும்புகூடி ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு,

1. துன்பமில்லா வாழ்விற் சுகித்திருந்த நாமெல்லாம்
இன்பந்தெரியாத ஈனராய்ப்போனோமே.

2. உண்ணவுணவில்லை யுடுக்கத்துணியுமில்லை
எண்ணரிய சங்கடத்தில் ஈடழிந்து நின்றோமே.

3. அகங்காரப்பேய் பிடித்தே ஆட்டுவிக்க வாடிச்
சுகங்காணு மார்க்க மறந் துர்ப்புத்தி கொண்டோமே.

4. சௌக்கியமாம் வாழ்வினுக்கு தக்க தொரு மார்க்கம்
ஐக்கியமே என்பதனை ஐயோ! மறந்தோமே.

5. கேடு வரு முன்ன மதி கெட்டு வருமென்பார்கள்
நாடு தனிலந்த வுண்மை நம்மிடத்தே கண்டோமே.

6. ஒருத்தர்க் கொருத்தர் உபகாரியாயிருந்தால்
தரித்திரமாஞ் சத்துருவுந் தானுழைந்து சாடாதே.

என்று பெருங் கூக்கரலிட்டார்கள். அற்பப் பொருள் கையிலே சேர்ந்த மாத்திரத்தில் அகம்பாவ மேலிட்டு அடியோடே கெட்டோமே. நமது தொழிலே மேலானதென்று மதித்தோமே; நந்தொழிலா லீட்டிய பொருளை அப்படியே உண்ணலாமா? உழவு தொழிலாளனன்றோ எல்லார்க்கும் உபகாரி. அவனு

க்குறிய வேளாளனென்னும் பெயரின் பொருளை யறிந்தவர்க்கல்லவோ அவனருமை நன்கு புலப்படும். வேளாண்மை யென்பது பிறருடைய விருப்பத்தை யாளுந்தன்மை, அதாவது பிறரால் விரும்பப்படுந்தன்மை, எனவே உபகாரியென்னும் பொருளை யறியாது வேறுபொருந்தாப்பொருள் கற்பித்துத்தத்தஞ்சாதியே யுயர்ந்ததென விதண்டை பேசும் ஆதர் போல நாமு மெண்ணிக்கொண்டோமே. நமது தொழிலெல்லாம் அப்புண்ணிய வானில்லாவிட்டால் எப்படி நடை பெறும்? நாமெல்லாம் செத்த பாம்பை யடிக்கும் தீர சூரச்சிங்கங்களே. அவன் மரத்தை வளர்த்துக் கொடுத்தாலல்லாமல் தச்சன் றொழில் நடக்குமா? பருத்தியை விளைவித்துக் கொடுத்தாலல்லாமல் நெய்வோன் என்ன செய்வான்? அவன் பெருமை யளவற்றது; அன்ன மயம் பிராண மயம் என்பார்கள். ஆதலாம் அவனே பிராண ரக்ஷகன். ஆதலால் நாம் அவனிடத்தே சென்று அவனைக்கொண்டாடி, சிறிது தானியம் கடனாக வாங்கி வந்து வைத்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் ஐக்கியமாய் நமது தொழிலை நடத்தி க்ஷேமப் படுவோமென்று தீர்மானித்தார்கள். அப்படியே எல்லோருமொன்று கூடி ஒரு நாளிராத்திரி உழவு தொழிலாளனிடத்திற் போய் 'அப்பனே நீயே பாக்கியசாலி; எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கின்றவன நீயே;' 'உழுகுலத்திற் பிறந்தாரே யுலகுய்யப் பிறந்தாரே' எனவும். 'உழுதுண்டு வாழ்வரே வாழ்வர் மற்றெல்லாந்—தொழுதுண்டு பின் செல்லுவார்' எனவும் பெரியோர் கூறியது சத்திய மென்றறியாமல் நாங்கள் இறுமாந்து கெட்டோம். நீயே பிரபு என்று புகழத் தொடங்கினார்கள். அதைக்கேட்ட வேளாளன் கோபங்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்து 'நீங்களேன் இப்படிப் பொய்யான உபசார மொழி புகலுகின்றீர்கள். ஒன்னாலென்ன காரியம் முடியும்? நானுழுகின்ற கலப்பையுங் கொழுவும், குடிக்கின்ற கலமும, அணிகின்ற ஆடையும் நானா செய்துகொண்டேன்? எல்லாம் நீங்கள் செய்துகொடுத்தவைகளே. இவையில்லாமல் நான் நாள் கடத்துவதும், தொழில் நடத்துவதுமெப்படியாகும்? நீங்கள் என்னைப் புகழ்வதைவிட்டாலே நீங்கள் கருதிவந்த காரியத்தைக் கேட்பேன் என்றான். அதன்மேல் தச்சன்முதலிய தொழிலாளிசளெல்லாம் தங்கள் விருத்தாந்தத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகச்சொல்லி விரும்பிவந்த வேண்டுகோளையும் வெளியிட்டார்கள். வேளாளன் அதைக்கேட்டு மிக்க பரிதாபங்கொண்டு அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, ஒவ்வொருவருக்கும் சிறிது தானியம் உபகரித்துப் போக்கினான். அவர்கள் திரும்பிவரும்போது அடங்கா மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய்க் குடியானவனுடைய உத்தமகுணத்தைக் கொண்டாடிக்கொணடு கிருகம் வந்து சேர்ந்தார்கள். மற்றைநாட் காலையில் குயவன் முதலியோர் தத்தம் தொழிற்கருவிகளை எனையோரால் பழுதுபார்ப்பித்துக்கொண்டு தொழிலை நடத்திப் பொருளைச்சேர்த்து, உழுதொழிலோனுக்குக் கடனையுஞ் செலுத்திவிட்டு அத்தியந்த ஐக்கியத்தோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இச்சிறு கதையை நோக்குங்கால் உழவு தொழிலாளனுடைய வசனத்தால் சமரசபாவனையினைத்தென அகங்கை நெல்லிக்கனி யெனத்துலங்கும். இத்தகைய சமரச பாவனையே எல்லாச் சமயங்களாலும் உபதேசிக்கப்படுவது. அவ்வாறாக இவ்வரியகொள்கையைக்கடைப்பிடித்தொழுகுவதை யறவேவிட்டு ஒருவரோடொருவர் கலாய்த்து முடிவிலொரு பயனுமின்றிக் கிடைத்தற்கரிய வாணாளை வீணாக்கி கடவுளுடைய ஆணையை அசட்டை பண்ணி யொழுகுவது கொடும் பாவமென்க.

சமரசபாவ லக்ஷணத்தை விளக்குந் திருவாக்கு ஒன்றை எடுத்துக் கூறுகின்றோம்.

" ஓது சமயங்கள், பொருளுணரு நூல்கள் ஒன்றோடொன்றொவ்வாமல் உள பலவும், இவற்றுள்—யாது சமயம் பொருள் நூல்யாதிங்கென்னில், இது வாகும், அது அல்லது, எனும்பிணக்கதின்றி—நீதியினுலிவை யெல்லாமோரிடத்தே காண நிற்பது யாதொரு சமயம் அது சமயம், பொருள், நூல் "

என்று கூறி யிருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் ஏனைய சமயக் கோட்பாடுகளெல்லா வற்றையும் பூர்வ பக்ஷம் பண்ணித் தன் தன் கொள்கையையே சித்தாந்தம் செய்திருக்குங் காரணமென்னையோ என்றால், இதனை விசாரித்தறிய வேண்டியது முக்கியமான காரியம். ஒரு மனுஷன் பிறந்து தன் முன்னோர் தழுவிய சமய ஆசாரங்களை யநுட்டித்து வந்து, விவகார ஞானம் வந்த போது தான் ஆசரிக்கும் சமயம் யாது என்று விசாரிக்கத்தொடங்குகிறான். இந்த விசாரமே யில்லாது உண்பது உறங்குவதுமே பயனாக மிருக பிராயமாய் உழைத்துத் திரிவார் மிகப்பலர். மத விசாரத்தில் தலைப்பட்ட சிலர்க்கு, தம்மதத்திற் பற்றுண்டாகுங் காரணமாகவே பரபக்ஷ நிராகரணமும் சுபக்ஷஸ்தாபனமுமாக ஒவ்வொரு சமயப் பூர்வீகர்களும் சாஸ்திரங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். தன் சமய சித்தாந்தத்தைப் பார்த்த போது அதுவே சிறந்ததென்று அதனிடத்திற் பற்றுண்டாகும்; உண்டாகவே அந்தச்சாஸ்திரம் விதிக்குந் தருமங்களைச் செய்வதிற் சிரத்தை விளையும். மதாபிமானம் முன்னும், மதவிசாரம் பின்னுமாக வருதலால் இத்தகைய நூல் அவசியம் வேண்டுவதே எந்த மதஸ்தனும் தன் மதத்தை எவ்வளவானாலும் பூஷித்துப்பேசலாம். இதரமத தூஷணமே தோஷமாகும். ' கற்பதுவுங் கேட்பதுவுங் கற்றவற்றைக் கற்றவர்பால்—தர்க்கமிட்டு நாய் போலச் சள்ளெனவோ' உள்ளமடங்கவலவோ?' அடங்காது ஒருவன் வெளிவந்தால் அவனுக்கு நல்லறிவிச்சுடர் கொளுத்தி யடங்கி யொழுகச்செய்வது முறைமையேயாம். பரமத தூஷணம் பண்ணுகிறவன் தன் மதப்பற்றையும் விட்டு இரண்டுங் கெட்டானாய்த் திரிய வழிகோலுவோனாகிறான். இவற்றை யாராய்ந்து, சமரசபாவ

த்தை விர்த்தி செய்துகொண்டு இறைவன் திருவருளுக்குப் பாத்திரனாவதை விட்டு சாதியபிமானம், சமயாபிமானம், முதலிய பந்தனையிற் கட்டுண்டு, அந்நியரிடத்தில் அருவை மேலிட்டு உலகங் கெடுவது பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

சைவனென்றால் வைணவனுக்குச் சங்கடம்; வைணவனென்றால் ஸ்மார்த்தனுக்கு வயிற்றெரிச்சல்; எல்லாரையும் பொல்லாதவனென்பான் பவுத்தன். இந்த அபிமான அந்தகாரம் சமரசபாவனா ஞானமென்னும் மார்த்தாண்டன் உதித்தாலல்லாமல் ஒழிந்திடாது. 'சாதிச் சமயச்சழக்கை விட்டேன் மன்றுத் சோதியைக்கண்டேன்' என்றார் ஒரு பெரியவர். இத்தகைய மகிமாதிசயத்தோடு கூடிய சமரசதுல்ய ஞானமே ஞானமாவது; இதனைப்போதிக்கு நூல்களே உண்மை நூல்கள்; இவற்றை யுபதேசிப்பவரே பரமாசாரியரென்று யாவரும் ஆசித்து நேசித்து பூசித்து வழிபடுதற் குரியவர்.

இந்தச் சமரசங் குன்றித் துரபிமான மேற்கொண்டவர்கள் விவகாரங்கள் ஆஸ்ய ரஸத்துக்கு மிக யோக்கியமானவைகளே. ஒரு வைஷ்ணவர் வியாகரண சூத்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், 'அர்த்தாதுப், ரகரணது, லிங்காது, ஔஜிதாது' என்று ஒரு சூத்திரத்தைக் கண்டபோது ஐயோ! லிங்கம் இங்கும் வந்து நுழைந்து விட்டதே! இதென்ன அநியாயம்! என்று அருவைகொண்டு, 'லிங்காது' என்பதையடித்து 'சாளிக்கிராமாது' எனத்திருத்தி மனத்திருப்தியடைந்தார். அந்தோ பரிதாபம்! அச் சூத்திரத்திற் போந்த லிங்க சப்தமானது சிவ லிங்கம், மகா லிங்கம், இத்தியாதி லிங்க பேதங்களைக் குறித்ததேயன்று. ஸ்திரீயும், நபும்ஸக லிங்கங்களாகிய பாஷினது பாகு பாட்டையே குறித்தது. லிங்க சப்தமே யவர்க்கவ்வளவு கோபத்தை யுண்டாக்கிற்று. க்ஷமணர்கள் யாரேனும் நெற்றியிலே வீபூதி முதலிய பூசி யிருக்கக் கண்டு விட்டாலோ, 'கண்டு முட்டு' என்றும் சிவ நாம முதலியவற்றைப் பிறர் சொல்லக் கேட்டு விட்டாலோ, 'கேட்டு முட்டு' என்றும் தீண்டற் பட்டதாகப் பிராயச் சித்தம் செய்து கொள்ளுகிறது வழக்கம். இவற்றை யின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்

ஆயினும் இன்னும் ஒரு திட்டாந்த மாத்திரம் சொல்லுகிறோம். தஞ்சைக்கடுத்த மாங்குடி முதலிய இடங்களில் உள்ள பிராமணர்கள் சிவ பத்தியழுத்த முடையவர்கள். அவர்களில் ஒருவர் கதையைக் கேளுங்கள்:— இவர் ஒரு நாள் சமீபத்துள்ள விண்ணாற்றுக்கு நீராடப் போயினர். அங்கு ஸ்நானத்திற்கு வந்திருந்த ஒரு வைணவர் ஆற்றிலிறங்கி, ஹரி: என்று கோஷ்லி மூழ்கினர் அவ்வோசையைக் கேட்ட சிவ பத்தர் மிகச் சினந்து அவரிடத்திற் போய்ப் பளீர் பளீரென்று இரண்டு கன்னத்திலும் அறைந்தார். அவர் 'ஏன்காணும் என்னையடித்தீர்' என்று கேட்க, நீ யேன் தகாதபேச்சுப்

பேசினாய்' என்றனர். 'ஹரி : என்று சொல்வதா தகாத பேச்சு' என்ற வைணவனை 'மீண்டுஞ் சொல்லுகிறாயா' என்று திரும்பவும் அடித்தார். அடி பட்டவர் அதிகாரி யிடத்தில் அறிவிக்க, அதிகாரி அடித்தவனை விசாரிக்கத்தொடங்கினர்:—

அதி—ஏனையா இவரை அடித்தீர்?

சிவ—இவன் தகாத வார்த்தை சொன்னான். அதினாலடித்தேன்.

அதி—என்ன வார்த்தை இவர் சொன்னது?

சிவ—நான் சொல்ல மாட்டேன்.

அதி—அப்படி என்ன சொல்லினார்? சும்மா சொல்லும்.

சிவ—நான் என் வாயாற் சொல்லவே மாட்டேன். வேண்டுமானால் அவனைக் கேட்டுக் கொள்ளும்.

அதி—நீரென்ன வார்த்தை சொன்னீர்?

வைணவ—ஐயா, நான் தகாத வார்த்தை ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. ஆற்றிலே ஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கி ஹரி : என்று சொன்னது தான்;

என்று சொல்லும்போது சிவபத்தர் அவரிடம் ஒடி மீளவும் அடித்தார்.

இத்தகைய கொடும்பற்றையும், அருவையும் விட்டொழிதல் வேண்டும். ஒருவன் எழுதப்பழகிக் கொள்வதற்காக ஆரம்பத்தில் இரண்டு கோடு போட்டுக்கொண்டு எழுத்துக்கள் கோட்டுக்கு மேலும் கீழும் எல்லை கடந்து போகாமல் சட்டம் எழுதி வருகிறான். கை படிந்த பிறகு நூல் தடியைக்கட்டிக் கொண்டு எழுதும் போதெல்லாம் கோடு போட்டுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியகம் இல்லையே. கை தேர்ந்தபின் கோடு போடச்சொல்லி நிர்ப்பந்திப்பாருமில்லை. அது போல ஒரு மதத்தில் பிறந்தவன் அம்மதாசாரங்களை யநுட்டிக்கவேண்டிய நிபந்தனைகள் சில ஏற்பட்டிருப்பனவற்றில் கட்டுண்டு, அந்நிபந்தனைகளால் சமரச பாவனை தான் முடிவான தருமமென்று தெளிந்த பின்னர் அவ்வாசாரங்களில் அழுந்திய பற்று வைத்துக்கொண்டு இதர ஆசாரங்களில் அருவைப்படுவது பொருந்தாது. மனம் பரி பாகம் அடைந்தவர்களுக்கு சொல்லும் செயலும் வேடமும் மிகையாய் முடியுமாறறிக! ஞானிகள் என்று கொண்டாடப்படுவோரிடத்தில் மத சம்பந்தமான சின்னங்களை எவரும் எதிர் பார்ப்பதில்லை. சிலர் கீழிட்ட பரிபாகிகளுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி மத சின்னங்களை வர்ஜ்ஜிக்காமல் அணிந்து வருவதும் உண்டு. நிற்க.

மேற்கூறியவாறு அருவை கொள்ளாமல் ஒழுகுமவர்க்கே, சமரச ஞானப் பேறு சித்திப்பதாகும். மத சின்னங்களையாவது அம்மதக்கடவுளுடைய நாம

ங்களையாவது கண்டுங் கேட்டும் வெறுக்கலாகாதது போலவே, மதசித்தாந்தங்களிடத்தில் வெறுப்பு வைக்கலாகாது. 'தெய்வமுமநந்தபேதம், திகழ்கின்ற சமயமுமநந்தம்' என்றபடி எல்லாம் முழுமுதற்கடவுளின் அமைப்பே. அங்ஙனமாக ஒருவன் அயலான் மதத்தை நிந்தித்து அவனைத்தான் உத்தமமாகச் சொல்லும் தன் மதத்தைத் தழுவும்படி சொல்வது கடவுள் திருவுள்ளத்துக்குத் திருப்தி யாகாது.

ஒருவன் தன் கைம்முதலுக்குத் தகுந்தபடி பலசரக்கு வியாபாரஞ்செய்து காலங்கழிக்கிறான். அவனினுங் கொஞ்ச முயர்ந்த பொருளுடையவன் ஜவளி வியாபாரம் செய்கிறான். இது போலவே கன்மத்துக்கீடானபடி மதப்பிரவேசம் லபித்திருக்கிறது. ஒருவன் மற்றொருவனைத் தன்னைப்போற் செய்யச் சொன்னால் அவன் முன் செய்து வந்த தொழிலை யார் செய்வது? க்ஷௌரஞ் செய்கிறவனை அவனுடையதொழிலை விட்டுவிடச்சொன்னால் பின்னர் தனக்குத்தானே அத்தொழிலைச் செய்துகொள்ளவேண்டியதாகவன்றோ சம்பவிக்கும்? ஆதலால் ஒவ்வொருவனுந் தன் தன் றொழிலைத் திருத்தமாகச் சிரத்தையோடு செய்யும்படி உபதேசிப்பதை உலக க்ஷேமத்துக்கு ஏதுவாதல்போல் ஒவ்வொரு மதஸ்தனும் தன் தன் மதப்பற்று நெகிழாதபடி போதிப்பதோடு எம்மதத்தாரோடுஞ் சமரச பாவத்துடன் அளவளாவுவதே ஆன்ம க்ஷேமத்துக்கு அடுத்ததாகும். இனி எந்தச்சமயியும் பிற சமயிகளோடு சமரசமின்றிப் போராடவுங் கூடாது என்பதற்கேற்ற காரணங்களை விளக்குவாம்.

பலவகைச் சமயிகளும் தந்தம் மதங்களைப்பற்றிப் பிரசங்கிக்குங் காலத்தில் யானை கண்ட குருடர் என்னும் பிரசித்தமான கதையை எடுத்து உதகரித்து மற்றவர்களெல்லாம் குருடராகவும் தாம் ஒருவரோ கண்ணுடையராகவும் விவகரிக்கிற விஷயம் யாவரும் அறிந்ததே. தாம் மாத்திரம் கண்ணுடையவராகச்சொல்லிக் கொள்வதேயல்லாமல் தமது கண்ணுடைமைக்கும் ஏனையோர்க்கு அஃதில்லாமைக்கும் உள்ள குண தோஷங்களை விளக்குகிறதில்லை. அவ்வாறு விளக்குவதிலுண்டாகுஞ் சமரசபாவனையைத் தாம் கொண்டொழுகாமல் மற்றையோரைக் குருடரொன்று திட்டி விட்டதற்காகத் திருப்தி யடைகின்றார்கள். யானை கண்ட குருடர் கதை யாவரும் அறிந்த தொன்றாயினும் அதனைச் சிறிது விளக்குவாம். சில பிறவிக் குருடர் யானையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆலோசித்து ஒருவனுக்குச் சிறிது பொருள் கொடுத்து யானையைத் தாங்கள் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அவன் அவர்களை யானையண்டை யழைத்துப்போய்ச் சுற்றிலும் நிறுத்தினான். ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வோருறுப்பைத் தடவிப்பார்த்து 'ஓகோ இப்படியாயிருக்கிறது யானை' என்று தனக்குள்ளே முடிவு செய்து கொண்டான். எல்லோரும் திரும்பி வருகையில் இவர்களை அழைத்துப் போனவன் யானை

யெப்படி யிருக்கிறதென்றுகேட்கத் துதிக்கையைத் தடவிப்பார்த்தவன் யானை ஒரு பெரிய உலக்கைபோலிருக்கிறதென்றான். அல்ல அல்ல; யானை முறம் போலிருக்கிறதென்றான் காதைத் தடவிப்பார்த்தவன். இவர்களிருவரும் சொல்வது தப்பு; யானை உரல்போலிருக்கிறதென்றான் காலைத்தடவிப்பார்த்தவன். இவர்கள் சொல்வதெல்லாம் பொய் யானை விளக்குமாறுபோலிருக்கிறதென்றான் வாலைத்தடவிப்பார்த்தவன். ஆகவே உரலும் உலக்கையும் முறமும் விளக்குமாறுமாகிய நெற்குத்துங் கருவிகளாகக்கூறி ஒருவரோடொருவர் கலகமிட்டுக் கடுமொழிமாறிக் கைகலக்கத்தொடங்கினர். அழைத்துப்போன புருஷன் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த, அவர்களில் ஒருவன் அவனைப்பார்த்து யானை உரல்போலிருக்கவில்லையாவென்று கேட்க ஆமென்றான். மற்றொருவன் உலக்கைபோலிருக்கிறதே யென்றுசொல்ல அதற்கும் ஆமென்றான். மற்றவர்களும் முறமும் துடைப்பமும்போலில்லையா என்று தனித்தனி கேட்க அவன் அதற்கும் ஆம், ஆம் என்றான். சற்று முன்னே ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்ட குருடர்கள் அவனை 'உனக்கென்ன பைத்தியமா? அல்லது செவிடா? உரல்போலிருக்கிறதென்று நான் சொன்னாலும், முறம்போலிருக்கிறதென்று மற்றவன் சொன்னாலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆட்டுக்கடாப்போலத் தலையாட்டுகிறாயே! உனக்குக்கண்ணிருந்தும் பயனில்லையே! கண்ணில்லாத நாங்களாவது ஒரு வழியில் நிற்கிறோமே என்று வைது போனார்கள்.

அவன் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஆம் ஆம் என்றது அவ்வவன் தடவிப்பார்த்த அவயவத்தைப்பற்றிச் சொலலுகிறானென்பதை யுட்கொண்டே. குருடர்கள் தம்முள் விரோதிப்பதல்லாமலும், கண்ணுடையவனோடும் தனித்தனி விரோதித்தாலும் கண்ணுள்ளவனுக்கு அவ்வந்தகர்களில் ஒருவனிடத்தும் விரோத புத்தியில்லாமை காண்க.

இதனால் கீழிட்ட பரிபாகிகள் தாந்தாம் கொண்டது கடைப்பிடித்து மற்றெல்லாரோடும் பகைத்தாலும் மேலிட்ட பரிபாகிகள் ஒருவரோடும் பகையில்லாமற் சமரசபாவனை பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். 'படிக்கிறது ராமாயணம், இடிக்கிறது பெருமாள்கோயில் என்றாற்போல வாயினால் மாத்திரம் சமரசபாவனை வேண்டும், ஐக்கியம் வேண்டும் என்று மணக்க மணக்கப் பேசிவிட்டு அநுட்டானத்தில் சிறிதும் பிறரிடத்து அருபை ஒழியாதிருப்பதிற் பயனென்ன? இப்படிப்பட்டவடன் தருமவானுவானு? கடவுள் கருணைக்குப்பாத்திரனுவானு? கடைத்தேறுவானு? தான் கூறுங் கடவுளல்லாது வேறு எந்தக்கடவுள் தனக்கு அந்நியமான சமயிகளைச் சிருட்டித்தார்? அவர்களை சிந்தனை கூறுவது சர்வவியாபி என்று தான் கூறும் தன் கடவுளையே சிந்திப்பதாகவன்றோ முடியும்? இவற்றைக்கூர்ந்து ஆலோசிப்பதல்லவோ புத்திக்கழகு? நிற்க,

மேற்கூறிய குருட்ர் கதையில் கண்ணுடையவனுடைய கொள்கையானது 'இது ஆகும், அது ஆகாது, எனும் பிணக்கின்றி, நீதியிநவிலையெல்லாம் ஓரிடத்தே காண நிற்பது யாதொரு சமயம், அதுசமயம், பொருள், நூல்' என்று முன்னர்க்காட்டிய திருவாக்குக்கு ஒத்துநிற்பதால் சமரசம் பூர்த்தியாய் அமைந்துள்ளது.

இந்த உத்தமோத்தம தருமமாகிய சமரச பாவனையை அடைவதற்கு ஒருவன் முதல்முதலாகத் தன் சமயநிலையையும், இதர சமயநிலையையும், தெரிந்துகொண்டு முற்கூறியபடி எல்லா மதங்களும் அப்பரம தருமத்துக்கு அங்கமாயிருத்தலையறிந்து கடைப்பிடிக்கவேண்டும். கீழிட்ட சமயிகள் சமரசமின்றித் தம்முள் விரோதிப்பது ஒருவாறு அங்கீகரிக்கத்தக்கது அதிக விசாரணை போதாமையால். மேலிட்டவர்கள் அவ்வாறு விரோதபுத்தி கொள்வது பொருந்தாமையால் அவர்கள் விரோதம் பாராட்டாமைக்கேற்ற சில காரணங்களை வெளியிடுவதும் மேலிட்ட சமயிகள் யாரெனில் பிராமணர்கள் தம்முள் பிரிந்திருக்கிற துவைத, அத்வைத, விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிய திரிமதஸ்தர்களென்பார்கள். இவர்கள் மாத்வர், ஸ்மார்த்தர், வைஷ்ணவரென்று முறையே பெயர் பெறுவர். ஆனால் துவைதசமயம், அத்வைதசமயம், விசிஷ்டாத்வைத சமயமென்று வழங்குவது இல்லை. விசிஷ்டாத்வைதமாத்திரம் வைஷ்ணவ சமயமென்று வழங்குகிறது. அன்றியும் மாத்வர், வைஷ்ணவர் இருவரும் விஷ்ணுவைத் தெய்வமென்று கொண்டவர்கள். ஸ்மார்த்தர்களோ பிர்ம, விஷ்ணு ருத்திரர்களை அங்கீகரித்தாலும் பாரமார்த்திகத்திலிவர்களை வர்ஜ்ஜித்துவிட்டுக் கேவலம் பிரமமொன்றையே முடிபொருளாகக் கொண்டவர்கள். இந்தத் திரிமதஸ்தருக்குள் சைவசமயி என்பவரொருவருமில்லை. உலகத்திற் பிரசித்தியாயிருக்கிற ஆலயங்கள் பலவும் பலவகைச் சமயிகளும் தந்தந்தெய்வங்களை வழிபடும் புண்ணியஸ்தலங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் சிவாலயங்களின்தொகை மிகவும் அதிகம். அவ்வாறாக திரிமதஸ்தர்களில் ஒருவரும் இந்தச் சிவாலயங்களுக்கு உரியராகாமல் நிற்கும்நிலைமை அதிசயந்தான். சைவர்கள் விஷ்ணுவாலயங்களுக்கும் போவார்கள்; சுவாமி தரிசனம் செய்வார்கள். ராமசாமி, கிருஷ்ணன் இத்தியாதிபெயர்களும் வைத்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் வைஷ்ணவர்களோ' மறந்தும் புறந்தொழாமாந்த' ரென்று கௌரவம் பாராட்டிக்கொண்டு, சிவாலயங்களை நோக்குதலுஞ்செய்யாது, சிவநாமதாரணமும் செய்யாது, துளசி, அரிசி என்று சொல்லிவிட்டால் வந்துவிட்டது பாபமென்று அவற்றைவெளிப்படையாகச்சொல்லாது, சிவன்கோயில் சுடுகாட்டுக்குச்சமமென்று கூசாதுபேசுவர் ஸ்மார்த்தர்களிற் சிலர் 'அரியுஞ் சிவனும் ஒண்ணு' என்று கூறிக்கொண்டு இரண்டு ஆலயங்களுக்கும் போவர். வேறு சிலர் சிவத்வேஷிகளாய் விஷ்ணுவைப் பூஜித்தும் மற்றுஞ் சிலர் சிவேதரமான தெய்வங்கள் சிவனைப்போற் சர்வோத்தமமான வைக

ளல்லவென்றும் விளம்புவர். ஆயினும்தம்மைச் சைவரென்று சொல்லிக்கொள்ளப் பின்னிடுவர் இவர்களெல்லாம். ஆனால் இவர்களுக்கு விபூதி, ருத்ராக்ஷ தாரணம் பெரும்பாலும் அங்கிகாரம் என்றாலும் முற் கூறியபடியே பாரமார்த்திகத்திற் சிவன் முதலியோரைப் பொய்யென்று கொண்டவர்களே. இவர்களெல்லாரும் வேதத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட 'அத்வைத' சப்தத்துக்குப் பொருள் கொண்டதிற் பேதப்பட்டவர்களே அத்வைதத்துக்கு ஏக மென்றும் துவைத மென்றும் விசிட்டாத்வைத மென்றும் அதாவது ஒன்று, இரண்டு, ஒன்றிரண்டு முறையே பொருள் விரித்துள்ள ஸ்ரீ சங்கரர் மத்துவர், இரா நுஜர் ஆகிய பிரம சூத்திர பாஷியக்காரர்களைப் பின் பற்றினவர்களா கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் கூறும் பொருள் மெய்ப் ளென்று கூறி ஏனையோரை மறுப்பர். இதனால் நேரும் அனர்த்தம் பெரிது. உண்மையை நோக்கின் தாம் பிறரை மறுக்கவும் அதனால் தம் விளைவிக்கவுமிடமிராது. ஒரு பெரிய மலையினது வடிவத்தை வி ப்புகுந்தால் ஒரு வகை முடிவு கிடைக்க மாட்டாது. ஏனெனில் ஒவ் திசையிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு அம்மலை வெவ்வேறு வடிவமாகத் தோ மாதலால் பல திசை யினின்றும் பார்த்தவரும் தாந் தாம் கண்டவடிவமே யினுடைய யதார்த்த வடிவமென்று கொள்வது ஒருவாறு பொருந்துமே முழுவதுவும் பொருந்தாது. ஒரு திசை யிலிருந்து பார்த்தவருக்கு மலை கோண வடி வினதாகத் தோன்றுகிறது மற்றொரு திசையார்க்கு சதுர மாகத் தோற்றுகின்றது வேறொருதிசையார்க்கு அர்த்தசந்திர வடிவாகக்க கிறது. தனித்தனி இவ்வடிவம் மலையினது உண்மை வடிவமென்று துணி துரைத்தல் கூடுமோ? ஒரு திசையிலிருந்து பார்த்தவருக்கு ஒரு வடிவந்தான் தோன்றும். ஆதலால் அவர்நின்ற இடத்திலிருந்து பார்த்தவர்க்கு அவர்கூறும் வடிவம் அங்கிகாரமாகும். அதுபோல அத்வைதமென்பதற்கு ஒன்று, இரண்டு, ஒன்றிரண்டு என்று கூறுவதும் ஒவ்வோரம்சமாக அங்கிகரிக்கத் தக்கதே வாஸ்தவத்தில் இம்மூன்றும் தனித்தனி அத்வைதத்தின் பொருளல்ல. அவ்வாறாக, அத்வைதத்துக்குப் பொருள் ஒன்றுதான், இரண்டுதான், என்று முடிபு கூறி மற்றையோரை மறுக்கப்புகுவது பொருந்துமா பொருந்தாதா என்பதை விவேகிகள் கவனிக்க வேண்டியது. இப்படிக்கு ஊன்றி விசாரியாமல் அத்வைதத்துக்கு ஒரே பொருளைச் சாதித்துப் பிற பொருளைக் கண்டித்தலாற் றான் பிரமாதம் விளைவதற்கிட மாகின்றது. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் அத்வைதத்துக்கு ஒரு பொருள் கூறுவது பொருந்தாதென்பதும் உண்மையில்

அது இம்மூன்று பொருளுமாகியும் அல்லாதாகியும் நிற்பதென்பதும் விளக்கமாயிற்று. தேகத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும், ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் அத்வைத மென்றபோது அதன் பொருளை 'ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஒன்றிரண்டல்ல' எனவும், 'ஒன்றாகாமலிரண்டாகாமல் ஒன்றிரண்டு மின்றாகாமல்' எனவும் போந்த அநுபூதி வாக்கியங்களால் அறிவதே மரபாம். ஒவ்வொரு பொருளையே கொள்வாமெனில் அவ்வாறு கொள்ளுங்கால் அத்வைதத்திற்கு இது ஒரு பொருள் என்னாமல் இதுவே பொருளென்றால் சமரசபாவத்துக்கு அபாவ நேரிடுமாதலால் கொள்ளலாகாதென்க. எச்சமயமானது, ஒன்று, இரண்டு, ஒன்றிரண்டு ஆகிய பேதம், பேதம், பேதா பேதம் என்னும் மூவகைச் சித்தாந்தத்தையும், அதீத தையும் அங்கிகரிக்குமோ அதுவே சமரச சித்தாந்தமென்பது துணியப்படும்.

இன்னும் கடவுள் வடிவத்தை தனித்தனி உரு வென்பவரும், அருவென் ் அருவுரு வென்பவருமாக சொரூபலக்கணங் கூறுவோர் முத்திறத்த அன்றியும் கடவுளை ஆணென்பாரும், பெண்ணென்பாரும் நபும்ஸக பாருமாக மூவகையோரு முண்டு. இவற்றையும் அதீதத்தையும் ஒப்புக் ண்டாலல்லது சமரசம் பூர்த்திகட்டாது.

இதனால் அதீதமென்பது இன்னதென்று அறியவும் கூறவும் படாததெது தானே. இது வொரு இலக்கணமா? எனின் நன்று கூறினீர். அவ் க்கணந்தான் முடிந்த இலக்கண மென்பதை யறிந்தார் வாய்க்கேட்டுய் க. பரப்ரமத்தின் இலக்கணமென்ன? 'உருவன் றருவன் றுளதன் றில திருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே' மறைமுகத்தாற் கூறப்பட்ட ன்று. இதனையு நும்மதிகொண்டு மறுக்காதென்செய்வீர்! கணிதத்தில் பெரிய தாகைபின்னது, சிறியபின்னமிது என்று கூறமாட்டுவீரா? வட்ட வடிவுக்களவை வரையறுத்துச்சொல்ல வல்லீரா? கண்ணாடியின் வர்ணம் இன்னதெனக் கழறுகிற்பீரா? நடந்தான், நடந்தது, என்னுமுற்றுச்சொல்லுக்கன்றி நடவென்னுந்தாது இன்னலிங்கமென்று நாவையசைப்பீரா? இவை எல்லாம் அகோசரமாகிய அதீத நிலையையே குறிப்பனவென்றறிந்தடங்குவீராக.

இத்தகையவிசாரம் புரிவார்க்கே சமரசஞானசித்தி யெய்தற்பாலதாம் பதியாகிய பரம்பொருள் எல்லாமாயல்லவுமாய் நிற்பதுபோல இந்தச்சித்தாந்தமும் நிற்குநிலையையறிந்து சமரசபாவனாஞானப்பேறெய்தி யுலகம் வாழ்வதாக. சுபம். சுபம்.

S. S. Perumal.

மேனாட்டுக் கலைஞானம்.

முற்கூறு.

10. தத்துவஞானம் அனுஷ்டான நடைக்கு வழித்துணை.

ஒன்றும் தற்செயலாய் அல்லது அகஸ்மாத்தாய்ச் சம்பவியாமல் பிரபஞ்சத்தின் சகல காரியங்களும் திட்டமான ஒழுங்கைத் தொடர்ந்து நடந்தேறுவதாலும் பிரபஞ்ச வியல்பின் விதிகள் எனின் ஜகத்காரிய ஒழுங்கைப்பற்றி நாம் தெரிந்துகொண்டதைத் திருத்தமாய்ச் சொல்லலாகையாலும் பிரபஞ்ச வியல்பின் விதிகளைக்கொண்டு நமது ஒழுக்கத்தைச் சீராக்கும் பொருட்டு அவ்விதிகளில் எத்தனை நாம் தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடுமோ அத்தனையும் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் முக்கியமானதாயிருக்கிறது.

ஒரு தேசத்தில் வசிக்கத்துணியும் யாவனாயினும் அத்தேசத்தின் சட்டதிட்டங்களைப்பற்றி அவன்முன் தெரிந்துக்கொள்ளாவிடின் அவன் வெகு துரிதத்தில் துன்பத்திற்குட்படுவான். அவன் தண்டமிறுக்கினும் அல்லது சிறைக்களம் புகினும் அல்லது சிரச்சேதமடையினுங்கூட புத்திமான்கள் அவனுக்கு வந்த விதி அவன் மடமையினால் என்று கருதுவார்கள்.

இதுபோலவே பிரபஞ்சவியல்பின் விதிகளைக் கவனியாமல் இப்பூதலமீது உயிர்வாழ எத்தனிக்கும் புருஷன் யாவனாயினும் மிகவும் அற்பகாலந்தான் இத்தரைமீது உயிர்வாழ்ந்திருப்பான். அந்த அற்பகாலத்திலுங்கூட பெரும்பான்மை மட்டுமிஞ்சின சஞ்சலத்திலேயே கழியும். மனிதனால் நிரூபிக்கப்பட்ட சட்டதிட்டங்களையும் பிரபஞ்சவியல்பின் விதிகளையும் உற்றுநோக்கிப் பார்க்குங்கால் பிரபஞ்சவியல்பின் விதிகள் பலன் தருவதில் ஒரு புதுமை தோன்றும். அது என்னவெனில் ஸம்மன்ஸ் என்னும் நியாயஸ்தல கட்டளைப் பத்திரமின்றியும பிராஸிக்யூஷன் என்னும் வழக்கு நடத்துகையின்றியும் அவைகள் பலனைக்கொடுத்து

விடுகின்றன. உண்மையில் பிரபஞ்ச வியல்பின் விதிகளில் சில வற்றைக் கவனித்து நடவாமல் அரைநாட்கூட உயிர்வாழ்ந்திருத்தல் எவனுக்குங் கூடாதகாரியமேயாம். நமது ஜனங்களில் ஆயிரக்கணக்காய் தினமும் மரணமடைந்துகொண்டும் அல்லது இடுக்கண்பட்டு ஜீவித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். ஏனெனில் இன்னும் மனிதர்களுக்கு பிரபஞ்சவியல்பின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கற்றுக்கொள்ளப் போதுமான வைராக்கியமும் ஆவலும் உண்டாகவில்லை.

நமது சகலவித்தைகளும் தொழில்களும் நாம் எடுத்து ஆளக்கூடிய இயற்கைப்பொருள்களின் குணங்களையும் சக்திகளையும் நாம் அறிந்துகொள்வதைப் பொறுத்து நிற்கின்றனவென்று நாம் முன்னமேயே கண்டோம். மிகமகத்தான இயற்கைப் பொருள்களையும் பிரபஞ்சத்தில் காரண காரியங்களின் படிப்படியான பொதுத்தொடர்ச்சியையும் நமது வசத்துக்குக்கொண்டு வந்து நாம் ஆளக்கூடாவிட்டாலும் இப்பொருள்களின் குணங்களையும் சக்திகளையும் உலகத்தில் சம்பவிக்குங் காரியங்களின வழக்கமான ஒழுங்கையும் நாம் தெரிவோமாகில் நமக்குக் கெடுதியானவைகளினின்று நீங்கி நமக்கு நலமுள்ளவைகளைக் கொண்டு நாம் பயன்பெறலாம்.

எவ்வாறெனில், மனிதர்களுக்குப் பருவங்களைமாற்றவும்செடி பூண்டு விருக்ஷங்களில் வளரும் போக்கை வேறுபடுத்தவும் எவ்விதத்திலுங் கூடாதாயினும் இவ்விஷயங்களில் பிரபஞ்சவியல்பின் ஒழுங்கை யறிந்துகொண்டு அவைகளுக்கேற்றபடி விதைக்கவும் நாற்றுப்பாவவும் அறுக்கவும் ஏற்பாடுசெய்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் காற்றுவீசும்படி செய்யமுடியாது. ஆனால் காற்று வீசும்பொழுது முன்னமே தெரிந்துகொண்ட அதன் சக்திகளையும் எப்பக்கம் வீசும் என்று உத்தேசிக்கிறார்களோ அத்திக்கையுங்கொண்டு அவர்கள் கப்பல்களை ஓட்டவும் காற்றியந்திரத்தைத் திருப்பவும் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இடிவீழ்வதைத் தடுக்க முடியாது. ஆனால் "கண்டக்டர்" (Conductor) என்று சொல்லும் சபலாகருஷணி அல்லது மின்சத்துவதாரைக் கருவி

யினால் அவ்விடியானது தீங்குசெய்யாமலிருக்கும்படி அவர்கள் செய்யக்கூடும். இந்தக் "கண்டக்டரை" இசைத்தற்கு மின்னலையும் இடியையும்தோற்றுவிக்கும் "எலெக்ட்ரிஸிடி" (Electricity) என்றுசொல்லும் மின்தாது அல்லது ஆம்பரியம்என்னும் சக்தியின் விதிகளைத் தெரிந்திருத்தல்வேண்டும். "முன்னெச்சரிக்கை முனையுதந்தரிக்கை" யென்பது பழமொழி. பிரபஞ்சவியலின் விதிகளின் அறிவு, நாம் இயற்கைப்பொருள்களுடன் சம்பந்தித்துப் பழகும்பொழுது என்னவாகும் என்று நாம எதிர்பார்ப்பதற்கு முன்னெச்சரிக்கையாகும.

(தொடரும்)

தி. மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை.

திருவாசகத்தின் திருவுள்ளக்கிடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* சிவ புராணம்—சிவனது அநாதி முறைமை, எ-து:—சிவனது அருவ நிலை கூறுதல். கீர்த்தித்திருவகவல், சிவத்தின் புகழ்ச்சி, எ-து:—சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை. திருவண்டப்பகுதி, திருவுள்ளக்கிடை, எ-து:—சிவனுடைய ஸ்தூல சூக்குமத்தை விகற்பித்தது. போற்றித் திருவகவல், செகத்கினுற்பத்தி எ-து:—பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்தல். திருச்சதகம், பத்தி வயிராக்கிய விசித்திரம், எ-து:—பத்து வகையாக இரட்சித்த முறைமை. எப்படியென்னில் முதல்வகை மெய்யுணர்தல்,

---

* இது இன்னவரால் எழுதப்பட்டதென அறியப்படவில்லை. மிகவும் பழமையான எட்டுப் பிரதியொன்றில் கிடைத்தது. இருந்தபடியே பதிப்பித்திருக்கின்றோம். இவ்வேடு கோயமுத்தூர்ஜில்லா வீராட்சிமங்கலம் வித்வான் தி. சிவன்பிள்ளையவர்கள் வீட்டிலுள்ளது. இத்திருவுள்ளக்கிடையானது சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்துச் செல்லும் நயமுடைத்தாதலால் நண்பர்கள் பலரும் அறிந்து மகிழ்ச்சிகொள்ளக் கருதியே பானுவில் வெளியிடப்பட்டது. ப-ர்.

மெய்யுணர்தலென்றது தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக் கண்டு நீங்கல். இரண்டாவது அறிவுறுத்தல், எ-து:—பொறியோடே கூட்டுதல், அருள் தரிசனம், குருதரிசனம். மூன்றாவது கூட்டறுத்தல், எ-து:—தன்செயலறுத்தல். நான்காவது ஆன்மசுத்தி, எ-து:—அனுபவத்தழுந்தல். ஐந்தாவது கைம்மாறு கொடுத்தல், எ-து:—தன்னைச் சிவனிடத்தே கொடுத்தல். ஆறாவது அனுபவசுத்தி எ-து:—சுகமேலீடு. ஏழாவது காருண்யத்திரங்கல், எ-து:—சிவனுடைய வெற்றிப்பாட்டிரங்கல். எட்டாவது ஆநந்தத்தி லழுந்தல், ஒன்பதாவது ஆநந்தபரவசம், பத்தாவது ஆநந்தா தீதம். இப்படியே கண்டுகொள்க.

நீத்தல் விண்ணப்பம்—பிரபஞ்ச வயிராக்கியம். திருவெம் பாவை—நவசத்திகளை விகற்பித்தது. நவசத்திகளாவார்:—அம் பிகை, கணம்பிகை, கௌரி, கங்கை, உமை, பராசத்தி, ஆதி சத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி. திருவம்மானை ஆநந்தக்களி ப்பு, எ-து:—சுகமேலீடு. திருப்பொற்சுண்ணம், ஆநந்த மனோல யம், எ-து:—தானன்றி நிற்றல். திருக்கோத்தும்பி, சிவனோடைக் கியம், எ-து:—சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல். திருத்தெள்ளே ணம், சிவனுட்செலவு, எ-து:—சிவனுடனே சென்று கூடுதல். திருச்சாழல், சிவனுடைய காருண்யம், எ-து:—சிவனுடைய அரு ட்சத்தி விளையாட்டு. திருப்பூவல்லி, மாயாவிஷய மறுத்தல், எ-து:—மாயையினுடைய பலத்தைமறுத்தல். திருவுந்தி, ஞான வெற்றிப்பாடு, எ-து:—அருட்சத்தியினுடைய சாமர்த்தியம். திருத்தோணோக்கம், பிரபஞ்ச சுத்தி, எ-து:—ஆன்மாக்களைச்சுத்தி கரித்தல். திருப்பொன்னூசல், அருட் கூட்டம், எ-து:—அரு ளோடே கூடுதல். திருவன்னைப்பத்து, ஆன்மசம்பூர்ணம், எ-து:— ஆன்மாவினுடனே நிறைதல். குயிற்பத்து, ஆன்ம விரக்கம், எ-து:—சிவனைக்கண்டிரங்கல். திருத்தசாங்கம், பத்து வகையாக அடிமை கொண்டது, எ-து:—பத்தடையாளம். திருப்பள்ளி யெழுச்சி, திரோதானசுத்தி, எ-து:—ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப் பான மலநீக்குதல். கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம், சிவாநந்தத்தில் திகைப்பு, எ-து:—சிவாநந்த மளவுறுக்கவொண்ணுமை. கோயிற் திருப்பதிகம், அனுபவலட்சணம், எ-து:—சிவாநுபூதிக்கு அடை

யாளம். சேத்திலாப்பத்து, சிவாநந்தமலைவு, எ-து:—சிவாநந்தம னுகிச் செயிக்கப்படாமை. அடைக்கலப்பத்து, வஸ்து நிர்ணயம், எ-து:—வித்தும் அங்குரமும்போல என்றல். ஆசைப்பத்து, ஆன்ம இலக்கணம், எ-து:—ஆன்மரூபத்தையறிதல். அதிசயப்பத்து, முத்தியிலக்கணம, எ-து:—மோட்சத்தின் அடையாளம். புணர்ச்சிப்பத்து, அத்துவிதானந்தவிலக்கணம், எ-து:—ஒன்றுமல்ல இரண்டுமல்ல என்குகல். வாழாப்பத்து, முத்தியுபாயம், எ-து:—பிரபஞ்சத்தைவிட்டுப் பரபோகத்தைக் கூடுதற்குபாயம். அருட்பத்து, மஹா மாயாசுத்தி, எ-து:—மாயையைச சுத்திபண்ணுதல். திருக்கழுக்குன்றம், சற்குருதரிசனம், எ-து:—பசுத்துவங்கெட்ட இடம். கண்டபத்து, பரமாநந்தம், எ-து:—பரமாநந்த நிர்த்த தரிசனம். பிரார்த்தனைப்பத்து, கெசமுக்தி, எ-து:—ஆன்மாக்களுக்கு முத்தி நிச்சயம்பண்ணுதல். குழைத்தபத்து, குழைக்தல், எ-து:—நேயத்தோடே யொன்றினது. உயிருண்ணிப்பத்து, சிவாநந்த மேலீடு, எ-து:—நேயமேலிடுதல். அச்சப்பத்து, ஆநந்தமுற்றுதல், எ-து:—நேயத்திலேயொன்றுபட்டுச்சிக்கென அழுந்தினது. திருப்பாண்டி விருத்தம், சிவாநந்த விளைவு, எ-து:—சுக மேலீடு. பிடித்தபத்து, முத்திக்கலப்புரைத்தல், எது:—மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச் சொல்லியது. திருவேசறவு, சுட்டொழிதல், எ-து:—தன் செயலறநிற்றல். திருப்புலம்பல், சிவாநந்த மிடி, எ-து:— சிவாநந்தம்பெரு இச்சை. குலாப்பத்து, அனுபவமிடையருமை, எ-து:—விட்டுப்பற்றுமலொரு தன்மையாயது. அற்புதப்பத்து, அனுபவ மாற்றமை, எ-து:—அனுபவ முற்றுதல் பெருமை விம்முதல். சேன்னிப்பத்து, சிவ விளைவு, எ-து:—சீவனுக்கு நிச்சயப்படுதல். திருவார்த்தை, அறிவிக்கவறிதல், எ-து:—உன்னலறியப்படாததுணாக்கவறி என்றது. எண்ணப்பதிகம், ஒழியாவின்பத்தவகை, எ-து:—தேகமுதலாகிய ஆசையை யறுத்தல். யாத்திரைப்பத்து, அனுபவாதீதம், எ-து:—அனுபவத்தின் அதிகப்பட்டுப்போனது. திருப்படையெழுச்சி, பிரபஞ்சப்போர், எ-து:—மலவிளைவறறது. திருவெண்பா, அணைந்தோர்தன்மை, எ-து:—பரிசவேதிபோல வென்றது. பண்டாயநான்மறை, அனுபவத்திற்குக் கைம்மாறின்மையுரைத்தல், எ-து:—இப்படி ரகஷிக்

கப்பட்ட ஆசிரியருக்குக் கைம்மாறில்லையென்றது. திருப்படையாட்சி:—பிரபஞ்சத்தில் சிவவுபாதியொழித்தல். அச்சோப்பதிகம், அனுபவவழியறியாமை, எ-து:—அனுபவத்ததிசயம்.

இந்தத் திருவுள்ளக்கிடையின் வழித்தான வுண்மையைச் சற்குரு கடாக்ஷத்தாலே தரிசித்து வழிபடுவதான திருவுள்ளக்கிடை முடிந்தது.

ப-ர்,

நம்நாட்டுச் செல்வரும், நாகரீகமும்.

ஐரோப்பா, அமெரிக்காக்கண்டங்களின் பலதேசங்களிற்போல மகதைசுவர்யசம்பன்னர்கள் அநேகர் நம்தேசத்திலில்லாவிடினும், சாதாரணமாய், சிற்றரசு, பாளையப்பட்டு, ஜமீன், மிட்டா, சுரோத்திரியம், என்னும்பல்வேறுவகுப்பில், தனிகர்கள்பலரிருக்கின்றனர். மேல்நாட்டுப்பிரபுக்களோடு நம்நாட்டுச் செல்வர், நடையுடைபாவனைகளில் வெகுவாய்ப்பேதப்பட்டிருக்கிறார்களென்பதும், இவ்வித வித்தியாஸம் தத்தம் தேச மதாசார பூர்வீக வழக்கங்களை ஒட்டி யிருக்கவேண்டுவது கிரமந்தானென்பதும் யாவருக்கும்ஒப்ப முடிந்தவை. ஆயினும், ஒரு துறையில், மேல் நாட்டுப் பிரபுக்களோடு நம் சீமான்கள் ஒத்திருக்கவேண்டுவது அத்யாவசியமென்று கூறி அஃதின்னதென்றுங் குறிப்பாம்.

நாகரீக முதிர்ந்த மேனாட்டுச் செல்வர்கள் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படு மார்க்கங்களில் தம் பொருளை உபயோகிப்பதில் நிகரற்ற வல்லமைசாலிகள். அவர்கள் கண்ணும், கருத்தும், சுதேச நவத்திற்கும், ஸ்வயமத, பாஷாபி விருத்திக்கும் சதா உழைக்கின்றன. இவ்விஷயங்களில் பொருளைப் பொருட்படுத்தாமல் செலவிடும் ஒப்பற்ற உதாரத்வமும், ஜன சமுதாயத்துக்குப் பாதகமான சட்ட திட்டங்களைத் திக்கரித்துப் பார்லிமெண்டோடு மன்றாடி நிர்வகிக்கும் சுதந்தரமும் கல்வியாற்றலும், ஜனன தேசப் பாஷைகளில் பத்திரிகைகளையும், சிரேஷ்ட கிரந்தங்களையும், பல் குவிக்கும் ஆவலும், சிரத்தையும், ஆங்காங்கு சபைகளும் சங்கங்களும் கூடி இராஜாங்க விஷயமாகவோ, பொது ஜன நன்மைக்கின்றியமையாத மற்றைத் துறைகளைக் குறித்தோ. அவ்வத் துறையில் பெரிதும் அநுபவமுடைய பண்டிதர்களை உபந்யசிக்கச் செய்து யுக்தாயுக்த மறிந்து நடக்கும் விவேகமும், இதோடு பொருளை அதி சீக்கிரத்தில்

விருத்திபார்த்தக்க, சுலப மார்க்கங்களில் மிக்க அனுபவமும், அவர்களின் யசஸுக்கு ஆணிவேர்களாகி, ஜனன தேசமத பாஷைகளில் அவர்களுக்குள்ள அபிமானத்தை நமக்கு வெட்கமும் வியப்புமுண்டாகும்படி காட்டி, நாகரிகர்களென்னும் பட்டப்பெயரை அவர்கட்குச் சூட்டுகின்றன.

ஆதலினே அத்தேசங்கள் சீரிய நாகரிகமுடையன வென்று உலகப்பிரசித்தமாயின.

மேனாட்டுப் பிரபுக்களின் நாகரிகப் பெருக்கும் பொது நலப்ரேமையும் இங்ஙனமாக நம் தேசப்ரபுக்கள் நம்தேசத்தை நாகரிகப்படுத்த என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்களோ பார்ப்போம்.

உண்மையாகவே, நம் தேசச் செல்வர்கள், இத்தகைப் பொதுக் காரியங்களிற் சிரத்தையும் அபிமானமும் குன்றினவர்களென்பது பலரு மறிந்த விஷயம். நம் நாட்டில் சுதேச பாஷைப் பத்திரிகைகள் க்ஷீணிப்பது ஒன்றினாலேயே, நாம் கூறியது உண்மைதானென்பது போதரும் மேல் நாட்டுப் பிரமுகர்களின் குண விசேடங்கள் எப்படி அளவிடப்படாவோ அவ்வாறே நம் தேசத்தனிகர்களின் மௌடீகத் தன்மைகள் அளவிடப்படா. என்றாலும் நம்மவர்களின் குண மாறுதல்களிற் சிலவற்றை ஈங்கெடுத்துக் கூறாமல் விட என் மனம் ஒவ்வவில்லை. நமது தனிகர்களிற் பெரும்பான்மையோர் ஒவ்வொருவரும் தம்மைப்போல கோடீசுவரர் ஒருவர் பிரம சிருஷ்டியிலேயே இல்லை என்று கருதும் செருக்கும், அதனால் உண்டாகும் தற்புகழ்ச்சியும் டாம்பீகமும் சாமான்யரோடு பேசுவதும், அவர் சொல்வதைக் கேட்பதும், அவர்களைப் பார்ப்பதும், தங்கௌரதைக்குக் குறைவென்றெண்ணும், தலைக்குறும்பும், சேஷ்டையும், விவாக முதலிய விசேஷ காலங்களில் தாசிகள் சதிர்க் கச்சேரிகளுக்குக் கண்மூடித்தனமாகச் செலவிடுவதும்; சதா தாசீலோலராய்த் திரிவதும், துர் வியாஜ்ய விவகாரங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு எந்நேரமும் கோர்ட்டு வாசலில் காத்துக்கொண்டிருப்பதும், தங்களுக்கு அநேக காரியங்களைச் சாதித்துக் கொடுக்கிற சாமர்த்தியசாலிகள் போல் நடிக்கிற வாயரட்டைப் பிரஜாத மூர்த்திகளுக்கு வாரிக்கொடுப்பதும், ஏழை, எளியோர்களுக்கு ஒன்றுங் கொடாமல் துரத்தும் சௌரியமும், ஆகிய இவ்வவகைச் செயல்களில் கைதேர்ந்தவர்களாகவிருக்கின்றனர். ஐயோ! மூட மதித்தனிகர்கள் பூர்வ புண்யத்தால் கிடைத்த அரும் பொருளை உபயோகிக்கும் விதமறிந்து தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுமார்க்கங்களில் செல்லவிடாது அவமே தொலைக்கின்றதும், இவ்வாறு தொலைத்துச் சில தனிகக்குடும்பங்கள் பெருங்கடனில் முழுகித்தலைசாய்ந்துவிற்பதும், எவ்வளவு பரிதாபமானது! இப்படி நிஷ்பிரயோஜனமாகச் செலவிடும்பொருளில் ஒருபாகம் ஜனசமுதாய நன்மைக்காக உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தால் அதனால் எத்தனை புண்ணியமும், புகழும் உண்டாயிருக்கும்!

"அழக்கொண்டவெல்லா மழப்போமிழப்பினும் பிற்பயக்கு நற்பாலவை" என்னும் அருமைத்திருவாக்கின் உண்மை இவர்களுக்கெட்டியிருந்தால் அநியாய வழிகளில் பொருளீட்டவும் அதை அக்கிரமமார்க்கங்களில் செலவிடவும்மாட்டார்களே! நம்நாட்டில் பெரும்பான்மையான செல்வர்கள், இப்படியிருக்க, "விநோத நாகரீகச்செல்வர்கள" என்ற மற்றொரு வகுப்பினருண்டு. அர்வசீனப்பூதக்கண்ணாடிகொண்டு பார்த்தாலுங்கூட அங்கிலேயரோ, இந்தியர்களோ என்று யாரும் நிச்சயமாய்ச்சொல்லத்துணியார்கள். மிஷனெரிகளின் கலாசாலையில் அரைகுறையான இங்லீஷ்படிப்பைக்கற்றுக்கொண்ட மாணாக்கர்களிற் பலர் இவ்வகுப்பிற்சேர உரியவர். இவர்களுடைய சித்தாந்தம், ஆங்கிலேயர் உடுக்கும் நாநாவித விசித்திர உடுப்புகளிலும், காப்பி, தேயிலை, பீர், பிராந்தி, முதலிய பானங்களிலும், ரொட்டி, மாம்ச போஜனங்களிலும், சுயபாஷையை அறவேமறந்து எதற்கும் இங்கிலீஷிலேயே வார்த்தையாடுவது, சுயமத கிரந்தங்களையும், பூர்வீக ஆசாரங்களையும்பழிப்பது, ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டாமைமுதலிய செய்கைகளிலுமே நாகரிகம் புகுந்துகொண்டிருக்கிறதென்பது. அந்தோ! முற்கூறிய வகுப்பினரினும், இவ்வகுப்பாரால் நம் நாட்டுக்குளதாம் தீங்குகள் மிகப்பல. "துப்பாக்கி வயற்றில் பீரங்கி பிறந்தாற்போல்" அவிவேகதனிககுடும்பங்களில் தோன்றி, இங்லீஷ், அப்பியாசத்திற்காக தூரதேசத்திற்கனுப்பப்படும், செல்வச்சிறுர்களின் தன்மையும் இப்படியானால், எப்படி நம்நாடும், பாஷையும், மதமும், தலையெடுத்துயர்வது? இத்தகை தேசாபிமானசூன்யப்பிரபுக்களால் நமது தேச, மத, பாஷை, கவனிக்கப்படாமல் க்ஷீணஸ்திதியை அடைய நேர்ந்தும், இவ்வாபத்துக்களுக்கிடையில் அவைகள், ஒருவாறு நன்னிலமையில் உயர்ந்துகொண்டேவருகிற அற்புதத்தை என்சொல்வது. ஆ! இந்தியமாதாவே! ஓ! ஆர்ய மதமே! சுதேசபாஷைகளே! மிக எளிமையான இந்தஸ்திதியிலுங்கூட உங்களின் ஜகத்பிரசித்தமான, கீர்த்தியிலும், மதிப்பிலும், குன்றாமல் நிர்வகித்து, ஜ்வலிப்போடு நீங்கள் நிற்கும் தளரா நிலைமைக்கு வியவாதார்யாரே! "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக" என்னும் பொய்யாமொழி உங்கள் தேசத்தில் உங்கள் மதத்தில் உங்கள் பாஷையிலிருக்கிற ஒரு வீரத்தாலன்றோ நீங்கள் சலியா நிலைமையில் விளங்குகின்றீர்கள். நீங்கள் இத்துணிகரமுடையீர்களானதற்கு வேறோர்காரணமிருக்கலாமென ஊகிக்கிறேன். ஓ! ஓ! ஞாபகத்துக்குவந்தது, சுதேசாபிமானாவேசத்தோடு பார்லிமெண்டு சபையில் ஏழை இந்தியாவின் உத்தாரணார்த்தம் மன்றாடும், மிஸ்டர் தாதாபாய் நௌரோஜியும், கனம், சுரேந்திர நாதபானர்ஜிமுதலிய காங்கிரஸ் அபிமானிகள் சிலரும், ஆரியமதமே மற்றை மதங்களின் சிரோபூஷணமெனப் பலவிடங்களிலும், உபதேசிக்குங்கடமைபூண்ட மிஸ். அனிபெஸண்டு அம்மாள் முதலிய தத்வஞானசிரோன்மணிகள் சிலரும், நம் நிரு தமிழையாதரிக்க 4-ஞ் சங்கத்தை ஸ்தாபித்த ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரை, சேதுபதிமன்னர்

முதலிய கல்வியும் செல்வமுமொருங்குபெற்ற சில புருஷ சிரேஷ்டர்களும், நம்மவர்கட்குச்சுதேச பாஷாபிமானமூட்டத் துணிந்த, நமதரிய தமிழ்ப்பத்திரி காசிரியர் பலரும் உங்களுக்கு கைகொடுத்துத்தருணசகாயம் புரியவிருக்கின்றார் களென்னும் ஒரு துணைவலிகொண்டன்றோ ! நீங்கள் இடுக்கணழியாமைபூண் டீர்கள்! உங்களை முதலில் சீர் திருத்திய மகரிஷிகளின் ஆசிர்வாத பலமும், உங்களது சமய தெய்வங்களின பூர்ண கடாக்ஷ பலமும் பெற்ற உங்களுக் கோர் குறையும் வருமோ? வரினும், அதுகொண்டு நீங்கள் அஸ்தமனமடை வீர்களோ? இதே வீரத்தன்மையோடு இன்னும் சிலகாலம் சீர்வகியுங்கள் கூடியசீக்கிரத்தில் விமோசனமுண்டாகும். இப்போதுதான் நம்நாட்டா ருக்கு உண்மையான நாகரிகம் இன்னதென்று புலப்படுகிறது. ஆங்காங்கு, புஸ்தகசாலைகளும், உபந்யாசஸ்தலங்களும் ஏற்படுகின்றன, சுயமதத்தின் மே ன்பாடுகளை ஆங்கிலேயர் முதலிய அன்னியரிடத்துக்கேட்டுணர்ந்து நம்மவ ர்கள் தூங்கின கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டெழுகிறார்கள்! நானும், என் அபிமதத்தைப்பின்பற்றும் நண்பர்கள் சிலருட், இப்பாநுபத்திரிகையின்வா யிலாக உங்களின் அபிவிர்த்தியைக்கோரி, ஆர்ட்டிகில்கள் எழுதிக்கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் அடுத்தபாநுவில் பொதுநன்மையைக்குறித்த கடமை களை எழுதும்போது உங்களின் அபிவிர்த்தியைக்கருதி மறவாமல் எழுதுவேன். இனிமேல்வரைந்தால் பத்திராதிபர் இடங்கொடார். நிறுத்துகிறேன். சுபம்.

இங்ஙன்

கிராம்பூர். 22—7—03. } அ. வரதநஞ்சையபிள்ளை.

சைவசித்தாந்தம்.

சிவபுண்ணியம் பத்துவகைப்படும். அவையாவன, அபுத்திபூருவ சிவ புண்ணியம், புத்திபூருவ சிவபுண்ணியம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மைஞானமென்பனவாம். உபாயச்சரியைமுதலாகக்கூறப்பட்ட எட்டும் சரியையிற்சரியை, சரியையிற்கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியை யில் ஞானம் என ஒரோவொன்று நந்நான்காய் முப்பத்திரண்டுவகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பலதிறப்படுமென்றுணர்க.

அபுத்திபூர்வசிவபுண்ணியமாவது, இது சிவபுண்ணியமென்று மனதிற் சிந்தியாதுசெய்வது. புத்திபூர்வ சிவபுண்ணியமாவது, இது சிவபுண்ணியமென்று மனதிற்கருதிச்செய்வது. உபாயச்சரியைமுதலிய நான்கும் பத்திகாரணமாதலின்றி புகழ்முதலிய உலகப்பயனைநோக்கிச்செய்வனவாம். உண்மைச்சரியைமுதலிய நான்கும், பத்திகாரணமாகத்திருவடிப்பயன் ஒன்றையே கருதிச்செய்வனவாம். அவற்றுள், திருக்கோயில் அலகிடல்முதலியன சரியையிற்சரியை. இருபத்தைந்து மூர்த்திகள் விநாயகக்கடவுள்முதலிய ஆவரணமூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியைப்பூசித்தல் சரியையிற்கிரியை, நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளைத்தியானஞ்செய்தல் சரியையில் யோகம், அத்தியானபாவனையின் உறைப்பினால் ஓரனுபவவுணர்வு நிகழ்தல் சரியையில்ஞானம். சிவபூசைக்கு வேண்டப்படுமுபகரணங்களெல்லாஞ் செய்துகொள்ளுதல் கிரியையிற் சரியை, சிவாகமத்தில் விதித்தவாறே ஐவகைச்சுத்தி முன்னாகச்சிவலிங்கவடிவிற்செய்யும் பூசனை கிரியையிற்கிரியை. அகத்தேபூசை, ஓமம், தியானம் மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகம் கிரியையில் யோகம். அவ்வந்தரியாகவுறைப்பின்கணிகழுமோரனுபவ வுணர்வு கிரியையில்ஞானம். இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் என்னும் நான்கும் யோத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும், யோகத்திற்கிரியை. தியானம், யோகத்தில் யோகம். சமாதி, யோகத்தில் ஞானம். இந்த யோகஞ் சகளநிட்களங்களைப்பற்றி நின்றுசெய்யுஞ் சாலம்பயோகமும், நிட்களத்தைப் பற்றி நின்றுசெய்யு நிராலம்பயோகமுமென் றிருவகைப்படும் இனிக் கேட்டல்முதலிய நான்கனுள், கேட்டல், ஞானத்திற் சரியை. சிந்தித்தல், ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதல், ஞானத்தில் யோகம். நிட்டைகூடுதல் ஞானத்தில் ஞானமென்றுணர்ந்துகொள்க.

இனிப் புகழ்முதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யுமுபாயச் சரியையிற் சரியைமுதல் உபாயஞானத்தின் ஞானமீறாகிய பதினாறு வகையினின்றும் பல வேறுவகைப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற்கேற்பக்காலாக்கினி யுருத்திரர் புவனமுதல் குணதத்துவ மத்தகத்திற் சீகண்ட ருத்திரர் புவனத்தின் கீழுள்ள வுருத்திரரீறான அவ்வப்புவனபதிகளுலகத்திற் சாலோக முதலியவற்றைப் பெறுதலாம். பத்திகாரணமாகச் செய்யப்படு முண்மைச் சரியையிற்சரியை முதலுண்மை யோகத்தின் ஞானமீறாகிய பன்னிருவகையினின்றும் பலவேறுவகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற்கேற்பச் சீகண்ட புவனமுதற் சுத்தவித்தைக்குக் கீழுள்ள அவ்வப் புவனபதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோகமுதலிய வபரமுத்திகளைப் பெறுதலாம். உண்மை ஞானத்திற் சரியைமுதலிய மூவகையினின்றும் பல வேறுவகைப்படுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற்கேற்பச் சுத்தவித்தை முதலிய அதிகார

தத்துவ போகதத்துவங்களில் வைகும் மந்திரர் மந்திரமகேசர் முதலியோர் புவனத்துச்சாலோக முதலிய அபரமுத்தியைப் பெறுதலாம். இனிப் பல வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தின் ஞானங்களுள் முடிவாகிய ஞானத்திற்குப் பரமுத்தியே பயனென வுணர்ந்துகொள்க.

சரியை முதலியவற்றினியல்பாவன யாவையெனின்? கூறுவாம். அகண்டாகார சித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபிரான் பரிபக்குவமுடைய உயிர்கள் சோபான முறையினால் உணர்ந்து வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டு உருவம், உருவாரூபம், அருவம் என்னு மூன்று திருமேனிகொண்டருளி அத்திருமேனிகளில் வழிபடுமுறைகளையும் வேதாகமங்களில் வகுத்தருளிச்செய்தான். இம்மூவகைத்திருமேனிகளுள் புறத்தொழின்மாத்திரையானே உருவத்திருமேனியைநோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு சரியையெனப்படும். அவ்வழிபாடுயாவையெனின்? சிவபெருமானுடைய திருக்கோயிலின்மாட்டுத் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச்சாத்துதல், திருவிளக்கேற்றல், அழகிய நந்தனவனங்கள்வைத்தல், திருப்பள்ளித்தாமங்கள் எடுத்தல், இங்குத்திருப்பள்ளித்தாமம் என்றது? பூவை. மலர்களால் இண்டைமுதலிய கட்டி சிவபிரான் திருமேனியில் பொலிவுறும்வண்ணம் சாத்துதல், முதல்வனுடைய கீர்த்திகளை வாயாரவாழ்த்துதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக் கண்ணுற்றவளவில் அடியேனாற் செய்யத்தக்க குற்றேவல்யாது அதனை யருளவேண்டுமென்றுவணங்கி அவர் அருளிச்செய்யும் பணிவிடைகளைச்செய்தல்முதலியனவாம் இச்சரியையினை அனுட்டித்தோர் சிவசாலோகமாகிய பதமுத்தியைப்பெறுவர். சிவசாலோகமாவது அவ்வப்புவனபதியுலகங்களிலெய்தி யொருவர்மனையிற் பணிசெய்யுமகத்தொண்டர்க்குளதாகிய வுரிமைபோல அவ்வவுலகத்துள் யாண்டுந்தடையின்றியியங்கி யவ்வப்போகங்களை நுகர்ந்துவாழ்வது. இவ்வுரிமை விசேடம்பற்றி இவர்க்குத்தொண்டரென்றும் இதையடைவிக்குநெறியாகிய சரியைக்குத் தாதமார்க்கமென்றும் பெயர் கூறப்படும்.

இனிப்புறத்தொழிலகத்தொழிலென்னு மிரண்டானும் அருவுருத்திருமேனியைநோக்கிச்செய்யும் வழிபாடு கிரியையெனப்படும். அவ்வழிபாடுயாவையெனின்? புதிதாகிய வாசனையுடைய மலர்கள், தூபம், தீபம், திருமஞ்சனம், திருவமுதுமுதலிய பூசோபகரணங்களெல்லாந்தேடி அமைத்துக்கொண்டு பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்சசுத்திகள்செய்து சிவாசனமூர்த்திமூலங்களாலே முறையே ஆசனமிட்டு மூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து மூர்த்திமானாகிய பரஞ்சோதியைப் பாவனைசெய்து ஆவாகித்து சிருமவமாகிய மெய்யன்பினால் அருச்சனைசெய்து விருப்பத்தோடு துதித்து வழிபாடியற்றி நித்தியாக்கினிகாரியமுஞ்செய்து முடிப்பதாம்.

பரஞ்சோதியைப்பாவனைசெய்து ஆவாகித்தலாவது? முதலில் புட்பாஞ்சலியை மூலாதாரத்தில் வைத்து

" அண்டமாரிருளூடுகடந்தும்ப
ருண்டுபோலுமோரொண்சுடரச்சுடர்
கண்டிங்காரறிவாரறிவாரெலாம்
வெண்டிங்கட்கண்ணிவேதியனென்பரே "

என்னுந் தேவாரத்தைத் தியானித்துக்கொண்டு பின்பு கிரமமாக வுயரக்கொணர்ந்து இருதயஸ்தானத்தில் சற்றுநேரம் நின்று மூலமந்திரத்தின் அகாரத்தைவிட்டு அதனல் பிரமத்தியாகஞ்செய்து மேற்கண்டஸ்தானத்தில் நின்று உகாரத்தைவிட்டு விட்டுணுத்தியாகஞ்செய்து மேல்தாலுஸ்தானத்தில்நின்று மகாரத்தைவிட்டு உருத்திரத்தியாகஞ்செய்து மேல்புருவநடுவில்நின்று விந்துவைவிட்டு ஈசுவரத்தியாகஞ்செய்து மேல்பிரம்மரந்திரத்தில்நின்று நாதத்தைவிட்டுச்சதாசிவத்தியாகஞ்செய்து மேல்துவாதசாந்தத்தில் நின்று உன்மனியந்தத்தில் அனேககோடி சூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கும் பரமசிவனிடத்தில் சோகம் பாவனையினாலே யொருமையடைந்து ஆன்மாவும் சிவமும் சோதிரூபமாகிய சிவத்தோடு இரண்டற்றதாகத்தியானித்து பின்பு புட்பாஞ்சலியைக் கீழேகொணர்ந்து புருவநடுவில் சற்றுநேரம் நின்று சகளவடிவங்கொண்டதாகப்பாவித்துப் பின்பு வலதுநாசிவழியாக இருதயத்தையடைந்து பின்பு புட்பாஞ்சலியையடைந்ததாகத்தியானித்து பின் இலிங்கத்தில் ஆவாகனஞ்செய்யவேண்டும். ஆவாகனமாவது சிவமந்திரத்தினாலே சிவனை பூஜாநிமித்தம் வரவழைத்தலாம். ஆனால் முன்னமே எங்குமிருப்பதால் வியாபகவஸ்துவை ஆவாகனஞ்செய்வது எப்படி கண்டவஸ்துவை அல்லவோ வரவழைக்கவேண்டும் ஆகையால் சிவனை ஆவாகனஞ்செய்யில் வியாபகத்துக்குப்பங்கம் வருமென்னில், ஆகாது. காட்டத்தில் எங்குநிறைந்த நெருப்பானது கட்டையினாற்கடைய ஓரிடத்தில் பிரகாசிக்கும் அதுபோல எங்கும் நிறைந்தவஸ்துவை ஓரிடத்தில் பிரகாசிக்கச்செய்வதே ஈண்டு ஆவாகனமெனப்படும்.

" விறகிற்றீயினன்பாலிற்படுநெய்போன்
மறையநின்றுளன்மாமணிச்சோதியா
னுறவுகோனட்டுணர்வுகயிற்றினான்
முறுகவாங்கிக்கடையமுன்னிற்குமே "

என்னும் சுருதியாலும் இதனுண்மை உணர்ந்துகொள்க.

ஆவாகநம், மானதவியாபாரம். அஃதாவது, ஒப்பற்ற சிரத்தையாகும். சிரத்தையுடன் மூலமந்திரத்தைச்சொல்லி சிவனையழைத்து அபிமுகமாகச் செய்தலாம். அந்த ஆவாகநம் ஆலயங்களில் பிரதிட்டா காலத்தில் இலிங்காதிகளில் ஜீவநியாச ரூபமாகச்செய்வதாகிய சித்பிரகாச ஆவாகநமும் நாடோறும் பூஜாகாலத்தில் அபிமுகமாகச்செய்கிற ஆவாகநமுமென இரண்டுவகைப்படும். அப்படி அபிமுகமாகச் செய்தலும் ஐந்துமுகங்களுள் ஊர்த்துவமுகமாகிய ஈசான முகத்துக்கேயாகும். எந்த திக்கில் துவார மிருக்கின்றதோ அதைக் கிழக்காகச் செய்ய வேண்டும். அவ்விடத்தில் தற்புருட முகமும் ஈசான முகமும் அபிமுகமாகும். ஊர்த்துவமுகத்தினலேயே சமமுகார்க்கியமும் பராமுகார்க்கியமுங் கொடுக்க வேண்டும்.

ஸ்தாபநமாவது, என்னை யநுக்கிரகிக்கு நிமித்தம் கருணாநிதியாகிய பகவான் இங்கே இலிங்காதியில் எழுந்தருளி யிருக்க வேண்டுமென்று பத்தியுடன் பாவிக்கும் மனோ பாவனையேயாம்.

சந்நிதானமாவது, சமீபித்த சம்பந்தம். அஃதாவது, பூச்சியராகிய சுவாமிக்கும் பூஜகனாகிய தனக்கும் அநுக்கிரகிக்குந் தன்மையும் அநுக்கிரகிக்கப்படுந் தன்மையுமாகிய சம்பந்தம். இந்தச்சம்பந்த பாவனையே சாந்நித்தியஞ் செய்தலாகும்.

சந்நிரோதனம், பகவானே எப்போதுமென்னிடத்தில் அநுக்கிரகம் வைத்திருக்க வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையேயாம்.

நிரோதனம்—தடுத்தல். அதாவது பூசை முடியும் வரை இலிங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்க வேண்டுமென்ற பிரார்த்தனை.

அவகுண்டனமாவது, சிவனுடைய முகங்களிற் பிரத்தியக்ஷமாகப்பிரகாசஞ்செய்தலாகும்.

அவகுண்டனமாவது, சிவனுடைய இருதயாதிஸ்தாநங்களில் இருதயாதி மந்திரங்களைக் கவசஞ் சுற்றுவது போல நியாயஞ் செய்வது.

தேனு முத்திரா—சுரபி முத்திரை.

முத்—சந்தோடம். திரா—விரைந்து செல்லுதல்.

தேவதைகளைச் சந்தோடப் படுத்துகிறதினலும் அசுரர்களைத் துரத்தலானும் முத்திராவெனக் காரணப் பெயராயிற்று.

[இன்னும் வரும்.]

சுப்பிரமணிய பிள்ளை.
மதுரை திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் மடம்.

வானவில்—(RAINBOW)

வானவில்லையறியாதார் இவ்வுலகத்தில் ஒருவருமிலர். இதனையே இந்திரதனுசுஎன்றும் சொல்லுவார்கள். சூரியனுக்கு எதிரில் மழைபெய்யுங்காலத்தில் சூரியரஸ்மிகள் ஜலத்துளிகளின்மீதுவிழ அதிகஅற்புதமானதும் மனத்துக்கு ரம்மியமானதும சப்தவர்ணங்களுடன் கூடினவில்போன்ற ஓர் உருவம் ஆகாசத்தில் அடிவானத்துக்குச்சமீபத்தில் தோன்றும். உற்றுநோக்குங்கால் ஒன்றன்மேலொன்றாக இரண்டுவானவில் தோன்றும். உள்வானவில்லின் வர்ணரேகைகளின் அமைப்பானது தெளிவாயும் பிரகாசமாயுமிருக்கும். அதற்கு மேல்சொற்பம் இடைவிட்டுத்தோன்றும். மற்றொன்றின் வர்ணரேகையின் அமைப்பானது வர்ணங்களின் நிலைமை முறைமாறி அவ்வளவு பிரகாசமின்றி மங்கின நிறமுள்ளதாய்த் தோன்றும். சூரியன் அடிவானத்திலிருந்து நாற்பத்தைந்து டிக்கிரிக்கு மேல் உயர்ந்திருக்கால் வான வில் கண்ணுக்குத்தோன்றாது. அதாவது கண்ணுக்குத் தோன்றும் ஆகாச வளைவை நான்கு பாகமாகச் செய்யுங்கால் அடிவானத்திலிருந்து மேற்கிலும்கிழக்கிலும் கால் பாகம் உயரத்துக்கு மிடத்திற்குள் சூரியன் இருந்தால் இந்திர தனுசுவின் தோற்றம் நம் கண்களுக்குத் தோற்றும். இதற்குக் காரணமென்ன? சூரியனிடமிருந்து பார்க்கிற மனிதனுடைய கண்ணுக்கு நேர்கோடு இழுத்து அந்தக் கண்ணினிட மிருந்து சூரியனுக்கு எதிர்ப்புறமாக 45 டிக்கிரி யுள்ள ஒரு கோணத்தை ஏற்படுத்தினால் அந்தக் கோணத்தின் மேற்கோட்டின் எல்லைக்குள் பிரகாசமான வான வில்லானது தோன்றும். ஆகவே எல்லா மனிதர்களும் ஒரு உயர முள்ளவர்களாகவும் ஒரே இடத்திலிருந்து பார்க்கக் கூடாத வர்களாயு மிருப்பதால் உண்மையில் 45 டிக்கிரியுள்ள கோணங்கள் பல உண்டாகின்றன. அதனால் யதார்த்தத்தில் பார்க்கிறபேர்கள் எத்துணைபேர்களோ அத்துணை வானவில் ஆகாசத்தில் ஏற்படும். அவனவன் பார்ப்பது ஒரு வானவில்லாயினும் அவனுடைய உயரத்துக்குத்தக்கபடி அவன் ஒன்றைப்பார்க்கிறான். மற்றொருவன் தானிருக்கிற இடத்திலிருந்து பார்க்கையில் மற்றொன்றைப்பார்க்கிறான். ஆகவே

எல்லோரும் உண்மையில் ஒரே வானவில்லைப் பார்க்கவில்லை. ஆனல் பலபேர்கள் வானவில்லைப்பார்க்குங்காலத்தில் ஏறக்குறைய ஒரேயிடத்தில் ஒரேவானவில்லைப்பார்ப்பதுபோலவே நினைக்கிருர்கள். எல்லோரும் ஒரேகுறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி இதோ வானவில் தோற்றுகிறதென்று சுட்டிக்காட்டுகின்ருர்கள். இதற்குக்காரணம் என்னெனில் சூரியன் மிக்கதூரத்திலிருக்கிறபடியாலும் (9,20,00,000 மைல் தூரம்) பற்பல மனிதர்களுடைய உயரத்தின் அளவு மிகச்சொற்பமாயிருப்பதாலும் அல்லது அடிக்கணக்குகளாயிருப்பதாலும் மேற்கூறிய வித்தியாசங்களிருந்தும் தோற்றத்தில் இல்லாமல் பொய்த்துப் போகின்றன. இன்னும் ஆராயின் சூரியனுடைய ரஸ்மிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்வருகின்ற ஜலத்துளிகளின் பிரவாகத்தின் மேல்பட்ட ஒவ்வொரு ஜலத்துளியும் ரஸ்மிகளைப்பிரித்துச் சித்திரம் எழுதினற்போல் ஆகாசத்தில் தோற்றத்தையுண்டுபண்ணுகின்றது. ஒருவினடியில பார்த்த ஜலத்துளிகள் கீழேவிழுந்து ஜலத்துளிபிரவாகங்கள் வந்துகொண்டேஇருக்க வானவில்லில் யாதொரு கீற்று அல்லது பிளப்பு இல்லாமல் சித்திரப்படம் போல் கோணமற் குறுகாமல் இடைவிடாமல் வானவில்லின் தோற்றத்தைப்பார்க்கிருேம். இதற்குக்காரணமென்ன வெனில் பார்க்கிற நம்கண்ணில்உண்டாகும்பிம்பம் ஒவ்வொன்றும் அரைக்கால் வினடி கால அளவு தங்கிப்பின் மறைகிறது. ஒருபிம்பம் கண்ணில் பதிந்து அதுமறைகிறகாலத்திற்குள் அதேமாதிரியான மற்ருெருபிம்பம் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்த்தொடரும்பக்ஷத்தில் ஒரே பிம்பத்தைப் பார்க்கிறதுபோலவே நமக்குத்தோன்றும்.

இதைச்சிறுஉதாரணங்களால் நன்ருய்த்தெரிந்துகொள்ளலாம் புஸ்தகம் வாசிக்கும்போது கண்கொட்டின போதிலும் எழுத்துக்கள் ஒரே வரிசையாய்த்தோற்றுகின்றன. கொள்ளிக்கட்டையைச்சுற்றுங்கால் ஒரே கொள்ளிவட்டம் தோன்றுவிது யாவரும் அறிந்ததே. வாயில் ஜலம் விட்டு சூரியனுக்கு எதிரே துப்பும் பக்ஷத்தில் வானவில்கள் போன்ற உருவங்கள் தோன்றுவது பிரத்தியக்ஷம். நாம் வஸ்திரம் சுத்திபண்ணுங்காலத்தில் கல்

வில் ஓங்கி அடிக்கையில் ஜலத்துளிகள் சிதறுங்காலத்தில் வானவில்லுகள் தோன்றுவதும் சகசம். சினிமிடோகிராப் காட்சியில் (அதாவது வஸ்துக்கள் உண்மையில் யியங்குவனபோல் உயிர்ப்பித்துக்காட்டும் படங்களைக்கொண்டு காட்டும் காட்சி) கண்ணின் இந்தச்சக்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு நடமாடும் வஸ்துக்களின் பலநிலைமைகளின் புகைப்படமெடுத்து அவைகளைச்சக்கரத்தில் வைத்து விரைவாக அதனைச்சுற்றி ஒருதவாரத்தின் வழி பார்த்தால் பின்னம்பின்னமாய்ப் புகைப்படங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்ற ஒருவஸ்துவின் பல அவயவங்கள் கண்ணின் சக்தியால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுப் பலவிதமாயும் இயங்கும் வண்ணம் நாம் பார்க்கிறோம். இன்னும் அநேக வித்தைகளில் ஷை கண்ணின் சக்தியைப்பிரயோகித்து விசித்திரமான வேடிக்கைகள் செய்கிறார்கள். இந்தவானவில்லின் தோற்றத்தைக் காசிமாநகரில் வேணுகா வனத்தில் பகவான் கௌதமபுத்தர் சில சீஷர்களுடன் சம்பாஷணை பண்ணுங்கால் "சம்சாரமென்று ஒருபிரவாகம் இந்த வானவில் தோற்றத்தைப்போல" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஜலத்துளிகளின் பிரவாகம் ஓடிக்கொண்டிருக்க வானவில்லினது நிலைமைசத்தியம்போல் எப்படித்தோன்றுகின்றதோ அப்படியே பிரபஞ்சம் என்றபிரவாகமானது தோன்றியும் மறைந்தும் தோன்றியும்மறைந்தும் ஓடிக்கொண்டிருக்க நிலைத்திருக்கிறது போல் நாமும் எண்ணுகிறோம்.

மெய்யுல கென்பர் விகாரப் பொருடனை மெய்யறியார்
மெய்யெனின் யாது மணுவணு வாவேங்கு மேவலேவன்
மெய்யென்பர் பொய்யை யிதவென் றறியார் மிகப்படித்தும்
மெய்யெனன் ஞானமென் றேயுணர்ந்தோதிடும் வேதமதே.

புனர்வசு.